

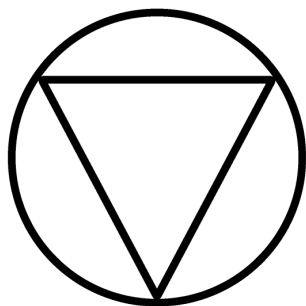
JAKUB TRPIŠ

LANDIE
ČTYŘI POUTNÍCI

LANDIE

ČTYŘI POUTNÍCI

JAKUB TRPIŠ

2017

Publishing © 2017 Jakub Trpiš
Copyright © 2017 Jakub Trpiš

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the Publisher, excepting brief quotes used in reviews.

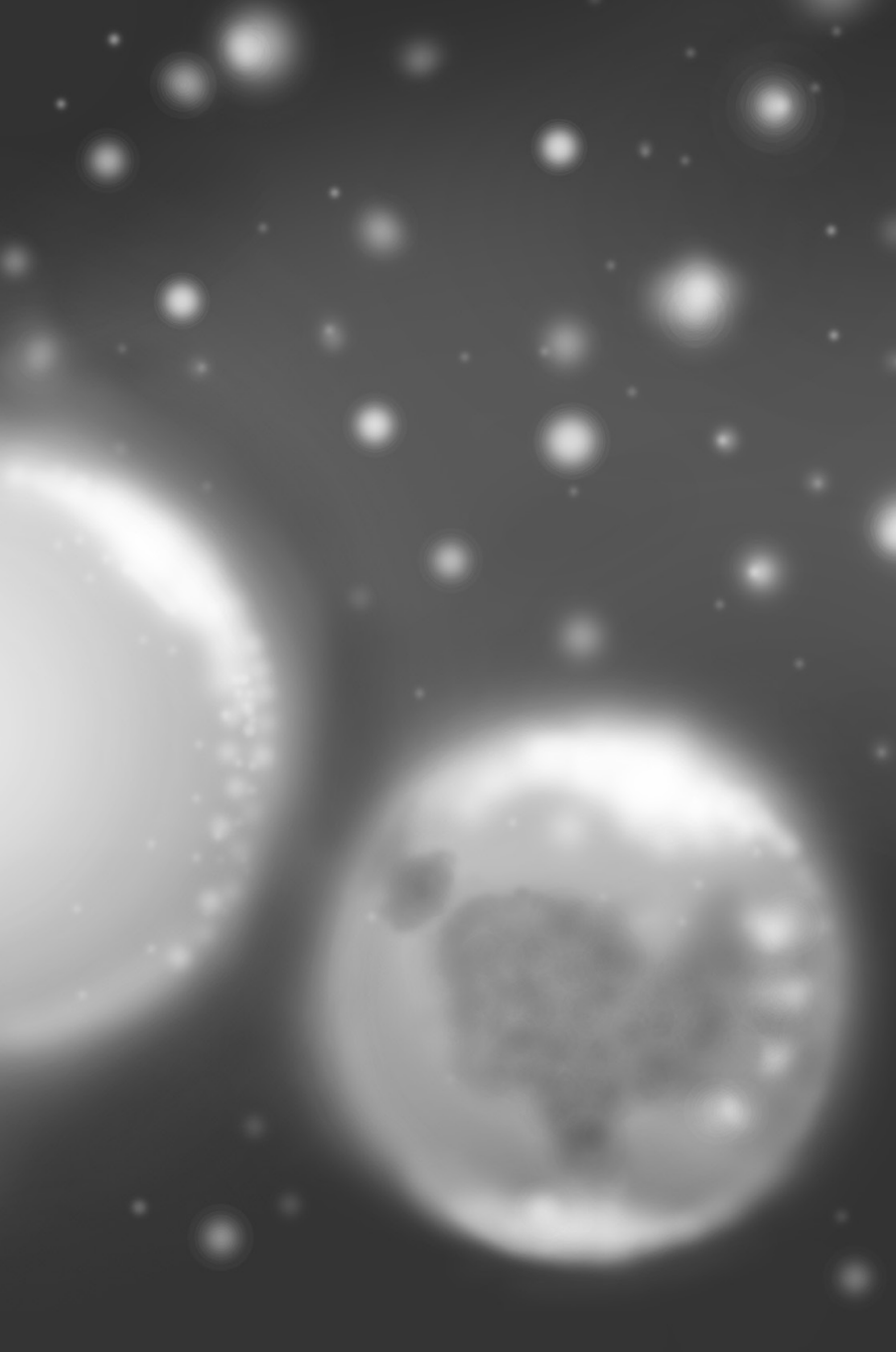
ISBN 978-80-270-2253-3 (tisk)

ISBN 978-80-270-2841-2 (ePub)

ISBN 978-80-270-2842-9 (mobi)

ISBN 978-80-270-2843-5 (PDF)

Obsah

1.	AŽ PŘIJDE JARO	11
2.	DVOJÍ SPLYNUTÍ	25
3.	VZÁCNÁ NÁVŠTĚVA	38
4.	U VELKÝ MÁMY.	54
5.	POSVÁTNÉ MÍSTO	68
6.	TEĎ, NEBO NIKDY	83
7.	SIFIKRONŮV DAR	103
8.	TRÉNINK DĚLÁ MISTRA	119
9.	LOREÁNI	137
10.	OBR V ARÉNĚ.	160
11.	BLESK Z ČISTÉHO NEBE	175
12.	PROBLÉMY V RÁJI.	192
13.	ZESŮV ZUB.	210

14. CHMURY A NADĚJE	231
15. SLAVNOSTI SVĚTEL	246
16. NEPROBÁDANÁ OBLAST	273
17. ABÚD DAIL	288
18. VYSNĚNÁ LÁSKA	310
19. PŘEDZVĚST PODZIMU	328
20. VÝPRAVA DO GODRUMU	343
21. POPEL A PRACH	370
22. K-172.	385
23. NEČEKANÁ POMOC	406
24. V JINÉM SVĚTĚ.	451
25. NEZVANÍ HOSTÉ.	472
26. DVOJÍ KRÁLOVSTVÍ	496
27. PŘICHÁZÍME V MÍRU	513
28. NEJISTÝ PODNIK	532

29. TICHŮ	552
30. BOUŘE	573
31. ODPADLÍCI	588
32. KIRGEN JUSEN.	599
33. POSLEDNÍ VZDOR.	621
34. SKUTEČNÝ NEPŘÍTEL?	635
35. KONEČNĚ SE SETKÁVÁME	656
36. TŘINÁCTÁ KOMNATA	677
37. ECHO	707

1.

AŽ PŘIJDE JARO

Někdy se celý náš život smrskne do jediného okamžiku, do malinkatého uzlíku nitě našeho bytí. Je jenom tady a teď, na ničem jiném už nezáleží. Každou emoci, každý dotek, vjem i ten nejméně nápadný zvuk prožíváme naplno. Lajla utíkala, seč jí síly stačily. Držela se za bok, ze kterého jí při každém dalším kroku vystřelovala stále ostřejší bolest do celého břicha. „Nesmím to vzdát!“ začínalo se jí mlžit před očima. Temným lesem prosvítaly poslední paprsky světla. Věděla, že se do vesnice musí dostat do západu slunce, ale bylo jí jasné, že to v žádném případě nestihne včas. To, co viděla, se slilo do rozmazaného obrazu, téměř nedokázala rozeznat stromy od okolí. Bála se, že do nějakého brzy vrazí nebo se skutálí z kopce dolů a zláme si vaz. Ostrá větev ji teď šlehla přímo do tváře. Klopýtla. Levým lýtkem jí projela ostrá křeč. „Jsem tady sama,“ vyhrkly jí do očí slzy. „Jak mi to mohli udělat?!“ Nechali ji tady, napospas Přízrakům. Marně ve zledovatělém sněhu hledala jejich stopy. Stála tam a přemýšlela nad nejhorším: „Zůstanu tady, domů se už nikdy nevrátím.“ Nabrala do plic ledový vzduch: „Seber se, seber se!“ Vydolovala poslední zbytky sil a znovu se rozběhla. Úzkostné myšlenky znamenaly jediné: „Už jsou blízko.“ Hned po pár metrech se Lajle ulevilo. „Musela jsem jim utéct, alespoň pro teď.“

Doběhla na lesní cestu, do osady zbývalo ještě několik kilometrů. Celý její život se scvrkl na „doleva, nebo doprava?“ Rozhodovala se až příliš dlouho. Poslední sluneční paprsky slunce odhalily postavu stojící napravo, křičela na ni: „Utíkej, jsou skoro u tebe!“ Když se podívala pod sebe, hrůzou celá ztuhla.

Na zledovatělém sněhu se zlověstně komíhaly stíny. „Obtahují se kolem mě,“ neodvažovala se otočit. Jako by jí někdo přibíl nohy k zemi. Smířila se s tím, že tady dnes zemře. Vtom jí někdo trhnul paži tak silně, že jí málem vykloubil rameno. Byl to Erlin. Vedl ji za ruku. „Ostatní čekají na mýtině, zvládneme to!“ sípal. Mezi rychlými nádechy a výdechy stihla jen prohodit: „Domů to nestihneme!“

„Já vím. He-he. Něco vymyslíme.“ Vnímala teplo jeho ruky a cítila se bezpečně, opět dostala chuť bojovat. Po stezce teď utíkali o dost rychleji, takže se brzy dostali k ostatním. Haram na ni s úlevou pohlédla: „Tolik jsem se o tebe bála. Otočila jsem se a už jsi tam nebyla.“ Lajla si bezděčně sundala čepici a otočila se na Erlina. „Děkuju,“ lapala po dechu. Jako by měla v krku kus ledu.

„Udělal bys pro mě to samé,“ zahleděl se jí do tváře. „Ukaž,“ kontroloval krvavý šrám táhnoucí se od nosu až k pravému uchu. Jeho chlapecký obličej značil to stejné, jako před chvílí vypověděly jeho činy – riskoval bych pro tebe i život. Letmý pohled na její kamarády Lajle prozradil, že jsou stejně bezradní jako ona. Moc dobře si uvědomovali, že do vesnice se včas nedostanou. Dívali se na sebe, od úst jim stoupala pára, když Lajla konečně překonala svůj strach a podívala se na okraj černého lesa. Větve se kroutily do nepřírodných tvarů. „Stůj při nás, Kroinosi,“ zašeptala, načež jí hlavou probleskl plán: „Pojďte rychle ke mně. Postavte se do kruhu a chytněte se za ruce.“

„Co blázníš? Ony nás stejně uvidí. Nejde se před nimi schovat,“ oddechoval Erlin opřený do kolen.

„Uvidí, ale nenapadnou nás. Věř mi, prosím! Rychle. Už jsou skoro tady!“ Stromy za nimi několikrát zlověstně zapraskaly.

„Dobře, lidi. Všichni poslouchejte Lajlu,“ napřímil se.

Skupina sedmi dětí, vypadajících stále více vystrašeně, se rozestoupila do kruhu. Slunce už úplně zapadlo, takže neviděly ani na krok. Lajla si ještě rychle nasadila čepici, kvůli mrazu

už téměř necítila uši: „Schovat se nemůžeme, ale můžeme jim zabránit, aby vstoupily mezi nás! Veriku, přivolej Zári! My ti budeme dodávat energii. Ať se stane cokoliv, nepouštějte se!“

„Ne! Už jsou na mýtině!“ doléhaly k nim zvuky tak charakteristické pro Přízraky. Hlasité dýchání střídané syčením fungovalo vždy stejně. Člověk strachem málem nedýchal a ztuhl mu každý sval na těle. Do úzkostného šepotu vnesl Verik klid svým hlubokým hlasem: „My, Protoriáni, Lidé severu, zocelení mrazem a chránění mocným Kroinosem, přivoláváme Zári. Ať přinese světlo do této temné noci! Adoa savak honoar.“

Zavřel oči a společně s ním i ostatní. Lajla cítila, jak jejíma promrzlýma rukama prochází energie, rozlévá se po celém těle, načež jí z hrudi vytryskl proud světla dovnitř kruhu. Na obličejí ucítila příjemné teplo, palčivá bolest na pravé tváři ustala a strach se rozplynul v záplavě radosti. „Jsem tak šťastná!“ otevřela oči. Všude kolem vířil sníh. Chvíli si zvykala na intenzivní světlo, takhle zblízka Zári ještě neviděla. Pokojně se vznášela uvnitř kruhu a pulzovala. Vypadala jako velký květ, který se stále více rozvíjí, aby je objal tisíci okvětních lístků. Snažila se pohlédnout dovnitř, ale střed Záře vyzařoval až příliš jasné světlo. Ostatní v kruhu měli blažený úsměv ve tváři, jejich zmožené obličejí najednou vypadaly neskutečně krásně. Lajla cítila, jak se přímo za jejími zády roztahuje Přízrak, kůže na pravém předloktí ji páčila mrazem. Do jejího srdce začal pronikat chlad jako během té nejkrutější noci, která na severu Protorie trvá i několik měsíců. Místo toho, aby rukou ucukla a pustila Erlina, stiskla jeho dlaň ještě pevněji. V uchu ji zastudilo, jak jím projelo naštvané zasyčení.

Mýtinou se rozlehl ohlušující výkřik Přízraků připomínající hřmění. Jako kdyby neměl nikdy skončit.

Konečně nastalo ticho. Přízraky byly pryč a ze země v okruhu dvaceti metrů stoupala hustá pára. Tváře ostatních doslova zářily.

Máma hlasitě vydechla: „Stejně jako se Přízrak znenadání objevil, po několika dnech zmizel. Cítila jsem dokonce vděčnost. Podle mě se rozhodl konečně odejít z tohoto světa a už se sem nikdy nevrátit.“

„Tyhle čtyři takové určitě nebyly. Byly úplně jiné než ty, se kterými jsem se dosud setkala. Krvežíznivější. Těžko se o tom mluví,“ podívala se na mámu celá bledá. „Jako kdyby jediné, co je zajímavé, bylo, jak člověku způsobit co největší utrpení. Poznala jsem to hned v lese, tolik jsem se bála.“

„Jsem na tebe moc hrdá. Lépe se mi usíná, když vím, že se o sebe umíš postarat.“

„Bez Erlina bych to nezvládla,“ ztuhla Lajla hrůzou. Znovu cítila tu ochromující úzkost. Pořádně se zachumlala do příkrývky, takže jí trčel jen nos a zelenomodré oči. „Víš, co bylo opravdu zvláštní?“

„Nevím,“ zadívala se máma ustaraně z okna. Bouře ještě zesílila. Manžel se nejspíše zdržel na jednání rady.

„Když jsem se podívala přímo do Záře, zdálo se mi, jako kdyby měla tvůj obličej. Jako bys tam byla se mnou a chránila mě.“

„Hmmm,“ políbila Kara svou dceru na čelo. „Můžeš si být jistá, že ať půjdeš kamkoliv a dělat cokoli, věz, že já tam budu vždy s tebou.“

Lajla se k ní přivinula. I když byla téměř dospělá, cítila se v jejím objetí jako batole. Přivřela ztěžklá víčka a po chvíli příjemného ticha usnula.

Vzbudilo ji až hučení větru. Zamžourala a rozhlédla se po pokoji. Táta zrovna dovíral dveře. Byl celý obalený sněhem, takže vypadal jako sněhulák. „Omlouvám se, už jsem myslel, že tam budeme nocovat,“ vtipkoval.

„No, starej Hegrt to určitě párkrát zalomil,“ otírala mu máma přimrzlý sníh z obočí a vousů. „Co se stalo?“

Zatímco ze sebe setřepával štědrú nadílku, bloudil pohledem po domě. Když konečně našel Lajlu, jeho ustaraný obličej se rozzářil: „Řekli mi, co se vám dnes stalo. Měl jsem o tebe strach.“

S pusou dokořán k němu došmatlala, aby ho přivítala: „Jsem v pořádku, neboj.“

„To je dobře, moc dobře. Nebyli jste jediní, koho dnes Přízraky napadly, proto jsem přišel tak pozdě. Takhle na jihu jsme je nečekali, nebyly tady už stovky let. Radní jsou nervózní, sepisují požadavky pro nejvyšší radu.“

Kara pověsila jeho kabát a nohou bezděčně spustila četu uklízacích robotů připomínajících roj obřích včel, které okamžitě vystartovaly, aby se postaraly o sních tající na podlaze. Jáchym na ni upřel svůj pohled: „Přichází jich stále více. Víš, co to znamená?“

„Promluvíme si o tom později, ano?“ nenápadně zašilhala po Lajle, tak aby si toho nevšimla.

Pokýval hlavou a nezapomněl své dceři hned vyčinit: „Nesmíš po lese pobíhat sama. Co tě to napadlo?“

„Jé, tatí,“ obrátila oči v sloup. „Byla jsem ostatním na dohled. Chtěla jsem si ty jorny prohlédnout zblízka. Kdyby nás tam bylo více, určitě bychom je vylekali. Mám přece vysílač,“ odhrnula si z pravého zápěstí tričko. Nesnášela, když s ní mluvil takhle. „Jako kdybych byla malá holka,“ stěžovala si v duchu.

„Žádné ‚jé,‘“ přecházel táta po místnosti tam a zpátky. „Musíme v takových mrazech chodit minimálně dva. Vždy. A teď to tak bude za každého počasí, až do odvolání radou.“

Jeho žena i dcera na něj vytřeštily oči, on jako by si toho nevšiml, pokračoval dál: „Technologie, které máme, jsou skvělé, bez nich už si život těžko dokážeme představit, ale nesmíme na ně spoléhat. Nejsou neomylné.“

Tak rozčileného už ho Lajla dlouho neviděla. Bylo jí jasné, že ať řekne cokoli, bude pořád omílat to svoje. Znovu se

konečně na provozní teplotu. „Jak to včera táta říkal? Přízraky tady nebyly už stovky let? Proč sem přišly? A proč teď?“

Když Lajla po půl hodině skončila, cítila se skvěle. S trochou nadsázky by se dalo říct, že ze sprchy vyšel úplně jiný člověk, než do ní vlezl. Porozhlédla se po pokoji, načež její zrak spočinul na komodě u letiště. Vedle vzorně naskládaných knih se vršila kupka popela z vonných tyčinek. Až na ni a rozházené peřiny byl pokoj vzorně uklizený. Kdyby to bylo na Lajle, přežila by trochu více nepořádku, ovšem to by její máma nesměla být... její máma. Mezitím, co si ručníkem dosušovala vlasy, vykročila ke knihovně, která téměř zakrývala severní stěnu velkého pokoje, jehož modré stěny dokonale ladily s dřevěnými trámy. Chvilku si pohrávala s myšlenkou pustit se do nového románu, ale nakonec vyhrálo samostudium v křesle.

Pohodlně se do něj usadila a navázala s ním spojení. Jako vždy si chvíli zvykala na citlivé ovládání. Stačila jediná myšlenka, aby interaktivní prostředí hned reagovalo. Přenesla se do jejich sluneční soustavy, chtěla si ověřit, v jaké fázi je teď zima a kdy bude konečně jaro. Těšila se na něj tak moc, až se ocitla v jeho simulaci. Pustý vesmír vystřídal voňavý les, na bosých chodidlech ji šimralo spadané jehličí, v korunách stromů švi-tořil početný pěvecký ansámbl, zpod sněhu vykukovaly první pestrobarevné květiny a v dáli se procházela rodinka jornů. Mladá bílá samice za sebou pyšně vedla dvě tmavá a pořádně huňatá mláďata. Vypadala jako chodící sněhové koule.

Lajla se posunula o měsíc vpřed. Zem byla posypaná červeným kapradím, ve kterém se to jen hemžilo malými savci. „Přesně tohle jsem potřebovala,“ pookřála úplně. Vrátila se zpět do sluneční soustavy, zkoukla fáze měsíce a chvíli pozorovala Landii z vesmíru. Podívala se trochu blíž, protože ji zaujala robotí města natěsnaná v údolích kolem rovníku. Tady na severu byl robot obrovskou raritou, ona sama nikdy žádného neviděla.

růžové rty doplňovalo roztomilé mateřské znamínko a zbytek tváře měla bledý jako většina Protoriánů. Táta vždycky popisoval její vlasy jako „modré z nebe“ a nebyl daleko od pravdy. Právě díky nim si získala pozornost většiny mužů, když procházela náměstím. Mohla si je upravit jakkoliv a pořád jí slušely. Dnes si je nakroutila do drobných kudrlinek až na dva pramínky, které padaly po stranách jejího protáhlého obličeje. Jedinou vadou na kráse byla hojící se rána na pravé tváři, ovšem i s tou byla nejkrásnější dívkou široko daleko.

Scházela po schodech, přidržovala si večerní šaty, když na ni zdola zavolal Kreo: „Fíha. Pamatuju si tě jako roztomilou slečnu.“

„Děkuju, strýčku,“ zavěsila se mu kolem krku. „Ahoj, teto,“ dala jí pusku. Kreo trochu zestárl, v jeho krátkých vlasech prosvítaly šediny a Naděl se ve tváři rýsovaly první vrásky, ovšem vypadali šťastněji, než si je Lajla pamatovala.

Jak máma slíbila, večere byla opravdu vydatná. Po úvodním rozhovoru, kdy si obě rodiny povykládaly, co je u nich nového, se táta se strýčkem začali bavit o politice, ostatně jako vždy. Kreo si nenechal ujít příležitost, aby všem sdělil svůj názor ohledně účasti robotů v nejvyšší radě: „Dlouhá léta se zasazují o udržení míru. Myslím, že mají právo mluvit nám do toho!“ prskal kolem sebe džus. „Jsou racionální, nikomu nestraní, prostě chtějí, aby věci fungovaly,“ zhluboka se nadechl, aby mohl pokračovat. Lajla tyhle diskuze nesnášela, mnohem raději by si četla pod dekou nebo meditovala u jezera, tedy jestli někdy rozmrzne. Zima byla ve své nejprotivnější části. Mrzlo, až praštělo. Den měl jen pár hodin, které stejně všichni trávili zalezlí ve svých domech. „Kdybych mohla, do jara bych se válela v posteli,“ pomyslela si. Bohužel se zapomněla tvářit, že poslouchá, takže ji neminula Kreova otázka: „Lajlo, co si myslíš o účasti robotů v nejvyšší radě ty?“

„Třeba to, co ty, strýčku,“ usmála se na něj Lajla.

Ostatní děti u stolu se začaly chechtat, na rozdíl od táty: „Chování, mladá dámo!“ Mladší sourozenci se na chvíli zarazili, pak znovu vyprskli, načež se smíchy váleli po zemi. Táta jednoho po druhém posbíral z podlahy, aby je znovu usadil: „Skarou naše děti vychováváme tak, aby otevřeně... to už by stačilo, Male... mluvily o tom, co cítí.“

„To je v pořádku. Navíc, Lajla má pravdu,“ dal si Kreo další sousto dezertu. „Tohle je vážně vynikající, Karo. Měl bych více naslouchat,“ přimhouřil oči. „Jaké největší předměty dokážeš schovat, Lajlo?“

„Promiň, strýčku. Nechtěla jsem být nezdvořilá,“ zastyděla se.

„No proto,“ nadzvedl obočí táta.

„Dokážu schovat i zvířata. Překvapuje mě, že se o to taky zajímáš.“

„No, dejme tomu, že jsem taky jiný,“ natáhl se k ní nemotorně přes stůl, přiložil jí dlaň na poraněnou tvář a přivřel oči. Byla příliš překvapená, než aby něco řekla. Dokonce i kluci přestali strkat do nosu zrnka rýže a vystřelovat je po sobě, aby mohli sledovat, co bude dál. Pěkně to štípalo. Asi po minutě strýček ruku zase odložil. Po ráně zůstala jen zarudlá pokožka. Nejmenšímu dítěti u stolu ukápla ovesná kaše rovnou do klína, ostatní jen civěli s otevřenou pusou, než hrobové ticho prolomil Kreo: „Tohle umím já. Ovšem co se schovávání týče, na to jsi odbornice zase ty, je to tak? Dokázala bys to i s člověkem?“

„Umím. Já. Už-už jsem to několikrát dělala,“ projížděla si Lajla prsty po uzdravené líci, jako kdyby tomu nechtěla věřit. „Dělám to nerada, protože když někoho přenesu, nedělá mu to dobře.“

„Ano. Ano. Neschováš věci jen naoko, odrazem světla, jako to umí roboti. Přeneses je do jiné roviny, takže v té naší doopravdy zmizí. Můžeš to teď zkusit na mně, prosím?“ Kara, která odnášela prázdné talíře, několik z nich málem rozbila. Kreo se ji

pokusil uklidnit, ale podařil se mu pravý opak: „Je malá šance, že by se mi něco stalo.“

„Pokud bude Lajla souhlasit,“ podíval se táta na mámu.

Nerozmýšlela se dlouho. Poprosila strýčka, aby si odsedl na hnědé polstrované křeslo, a postavila se kousek od něj. To už měla zavřené oči, ladně pohybovala rukama, jako by malovala něco ve vzduchu, než je namířila na Krea. Okraje jeho těla byly stále více rozmazané, až najednou zmizel. „Ty vado!“ šahal po prázdném křesle Mal, jako by nevěřil svým očím. „Ségra, jaks to udělala?“

Chvíli trvalo, než se Nadél vzpamatovala. „Kéž bych tohle uměla a nechala ho zmizet pokaždé, když mi leze na nervy,“ smála se očima, na jejichž okrajích se vykreslily dva nádherné vějíře. „Vrátíš mi ho prosím?“

„A opravdu to chceš?“ zablýsklo se Lajle spiklenecky v očích, než švihla oběma rukama, jako by v nich držela neviditelné biče. „Zpátky to je vždycky jednodušší.“

„Páni, to byla jízda,“ utíral si Kreo pot z čela. „To je snad poprvé, co nemám slov. Ty to umíš takhle na dálku? Většina lidí to dokáže jen s předměty, kterých se přímo dotýká.“

„Takže o tom přece něco víš, strýčku,“ přimhouřila oči Lajla.

„Vždyť mě znáš, musím vědět alespoň trochu o všem,“ usmál se tak, že se mu plnovous nadzvedl o několik centimetrů výše.

„Ještě! Ještě!“ požadovaly děti u stolu.

„Lajlu to dost vyčerpalo, nechme to na příště,“ snažil se je uchláholit Kreo. Ona mu za to byla nesmírně vděčná. Vypila na ex plnou sklenici vody a nejraději by šla hned spát. „Umíš poslat Přízraky zpět?“ Podle toho, jak se ostatní tvářili, odtušila, že je jediná, kdo otázce porozuměl.

„Většinou ano, když je sám.“

Strýc uznale pokýval hlavou a už se na to dál nevyptával. Večer se pomalu chýlil ke konci, dospěli si šli povídat na verandu a Lajla si hrála v obývací křesle s kluky. Nechat zmizet člověka

bylo obzvlášť vysilující. Je to o dost složitější a musí dávat pozor na spoustu věcí, aby se mu nic nestalo. Přesto to nebylo nic proti hlídání sourozenců, kteří se jí neustále věšeli kolem krku a řvali jí do ucha „Mutanté“ ve snaze složit ji na zem.

Když se konečně dostala do postele, byla skoro půlnoc. Rychle by bývala usnula, kdyby hned nato někdo nezaklepal na dveře. Když jí přišli dát dobrou noc oba rodiče, hned věděla, že se něco děje. Máma vypadala jako uzlíček neštěstí: „Po našem rozhovoru o Přízracích jsem si nebyla jistá, proto jsme dnes pozvali strýčka na večeři, aby nám to potvrdil,“ neudržela už slzy. „Já, já, nemůžu,“ mávala rukou před obličejem.

„Mami, mami, co se děje?!“ hrklo v Lajle. Takhle ji ještě nikdy neviděla.

„Já to dopovím,“ hladil ji táta na šíji. „Od malička jsme věděli, že jsi velmi nadaná, miláčku. Když ti byly tři, začalas vidět ty věci,“ sklopil oči. Jako kdyby bylo do pláče i jemu. „Malovala jsi obrazy, které nepřipomínaly nic z tohoto světa. Vědomé dítě, takhle tomu odborníci říkají,“ vážla mu slova v krku. Jenže tím, že je nevyřkne, tomu stejně nezabrání. „Tušili jsme, že jednoho dne nastane tahle chvíle. Až dnes jsme si konečně připustili, že máš tak velké nadání, že by se mělo stát tvým životním posláním. Pokud s tím budeš souhlasit, až roztaje sníh, pošleme tě do Lár Geal.“

„Víš přece, co znamená tvé jméno?“ podívala se na Lajlu máma. Po tvářích jí kanula jedna slza za druhou.

„Ano. Světlo ve tmě,“ schoulila se do klubíčka. Rozhodně na to nebyla připravená. Zůstali s ní. Máma ji hladila ve vlasech, dokud neusnula.

2.

DVOJÍ SPLYNUTÍ

Zbývalo už jen pár minut. Chára a jeho kamarádi seděli v koruně nejvyššího stromu a se zatajeným dechem pozorovali, jak menší měsíc Maurus téměř zakryl větší Satmé. Na plošině tvořené z větví, listí a hlíny, kterou před pár hodinami postavili, se jich tísnilo přes deset. Lehký vánek chladil jejich rozpálená těla a na obloze nebyl jediný mráček. V záplavě stříbrného jasu vypadal prales rozprostírající se, kam až dohlédli, jako oceán. Maktata, jak se zatmění jednoho měsíce druhým říkalo, naposledy nastalo, když byl Chára ještě malý kluk. Až dnes mohl naplno ocenit jeho neobyčejnou krásu a spolu s ní i půvab dívek sedících opodál. „Ale Satmé je přece větší než Maurus,“ ozvalo se zezadu. „Jak ji může takhle zakrýt?“ Jako vždy znal odpověď Koby: „Maurus je sice menší, ale teď je o dost blíže Landii, takže se nám jeví jako větší. Během několika dní se oba měsíce vrátí do své obvyklé vzdálenosti.“

„Mně přijdou obrovský oba,“ opřela se Moira o kmen. Byla těmi sytě žlutými kotouči doslova zhyponotizovaná. Většina kluků spustila oči z dění na obloze, aby se naopak kochala jí. „To je výhled,“ strčil do Cháry Frei.

„To teda,“ přitakala Moira, aniž by ji napadlo, že se bavili o ní.

Zbývající srpek už byl téměř nerozpoznatelný, z podivného patvaru se znovu stával dokonalý kotouč. A pak se to stalo. Čas se zastavil. Oba měsíce splynuly v jedno, bezchybný zářící kruh vznášející se nad krajinou a zaplavující kopce, lesy i jejich tváře posvátným světlem. Cháru z toho zamrazilo, načež se jeho

tělem rozlil nebeský klid. Podle starších Maktata znamená začátek nového cyklu, otevřou se nové možnosti a některé věci navždy zmizí. Vzpomněl si na poslední splynutí, nepamatoval si zatmění samotné, ale setkání s princeznou Monou. „Vypadala jako anděl,“ zapomněl Chára na chvíli dýchat. Lidé jí k nohám skládali dary a klaněli se jí. Ne ze strachu, ale z obrovské úcty. „Nikdy jsem nikoho tak krásného neviděl.“

Beze slova sledovali i následné oddělení. Na partu puberťáků, kteří mají pořád potřebu mluvit, to bylo dost neobvyklé. Jako první se dolů odhodlal právě Chára. Za ním se po širokém kmeni spouštěl Kobu. V měsíčním svitu zářilo jeho kovové tělo tak, že ho museli vidět až z vesnice. Několik posledních metrů vyřešil robot skokem. Po dopadu se stočil do klubíčka a udělal pár kotrmelců, aby se narovnal se široce rozkročenýma nohama. Byl to dokonale vyladěný stroj. Ostatní na něj shora pokřikovali: „Nerozbil sis něco? Nedostala se ti hlína do baterky? No tak, Kobu!“ Neuvědomovali si, že jeho tělo je stavěné na mnohem větší zátěž než tohle. Řídící jednotka byla schovaná v hlavě vyrobené z vysoce pevnostní oceli. Oči, které tvořila dvě jasně modrá světla, zakrývalo průhledné hledí. Zdroj zase chránil robustní hrudník, na jehož pravé straně se třpytilo sériové číslo D-93. Jeho jediná opravdu zranitelná místa byly lokty, kolena a oblast nad pánví. Na rozdíl od zbytku těla byla černá, tvořená speciální slitinou plastu a oceli. I tak je nic menšího než dobře mířená rána o síle několika tun nemohla poškodit.

Nejvíce se do Kobu navážel Frei. „Nenechám to jen tak,“ vylezl Chára zase nahoru. Udělal výmyk a dosedl na větev přímo nad ním, až se celá zatřepala a odpadlo z ní několik listů. Ve svitu dvou měsíců daleko více vynikla Chárova atletická postava se širokým hrudníkem. S Freiem byli stejně staří, co se týče materializace, byly jejich síly vyrovnané. „I když já jsem samozřejmě lepší,“ pousmál se Chára. Jeho úsměv se od většiny

jeho vrstevníků lišil, chyběl mu totiž pravý řezák. „Co máš za problém?“ vyzval svého kamaráda na souboj.

Frei neváhal a vyzvání přijal. Strhnul z větve několik listů a chvíli je třímal v dlaních. Švihem rukou pak vyslal šíp proti Chárovi, který tak tak stihl uskočit. Dopadl na tvrdou zem, kde v rychlosti nabral hlínu. Krom toho, že mu pískalo v uchu, měl na pravém rameni škaredý šrám. „Však počkej!“ zavrčel. Vyskočil výš, rozevřel dlaň a zrníčka suché půdy fouknul před sebe. Než dopadla na zem, začalo jedno do druhého narážet a nabalovat se na sebe. Přestože se Chára koule nedotýkal, mohl ji ovládat. Přitáhl si ji až těsně k hrudi a roztočil. Od chvíle, kdy dopadl na zem, uběhlo jen pár vteřin. Frei strhnul listí z nedaleké větve a začal znovu materializovat. To už Chárova koule rotovala tak rychle, až hučela. Rychlým pohybem rukou ji doslova vystřelil proti Freiovi, který rozpažil a vyhodil před sebe síť. Věděl, že měl málo času. Brzy se dozví, jestli stihl zhmotnit dostatečně pevnou bariéru.

Obecenstvo najednou ztichlo. Střela strhla síť s sebou a narazila přímo do Freiova hrudníku. Lesem se rozlehl hrůzu nahánějící náraz, jak Chárův nebohý soupeř dopadl na zem. Z nedalekého křoví vystřelilo několik vylekaných ptáků. „Óú,“ „sss,“ ozvalo se z publika. Freioův pád naštěstí zbrzdily větve, kterých se v rychlosti stihl zachytit.

Chára se zhrozil. „Jsi v pořádku?“ upaloval za svým kamarádem. Frei byl sice otřesený, ale nevypadal zraněný. „Ty jsi tajně trénoval!“ vyplivnul tak hrst prachu.

„S kým asi?“ bránil se Chára. „Možná to zatmění způsobilo, že jsem silnější,“ škrábal se v rozvrkočených vlasech. „Vezmu tě domů. Řekneme vašim, co se stalo,“ podal mu ruku, ale Frei ji odmítl. „Dík, nechcu,“ držel si roztržený ret. „Všichni nemusí hned vědět, že jsem od tebe dostal na prdel.“

„Jep, jak myslíš,“ nasadil Chára svůj obvyklý výraz jsem-mistr-světa.

stéblo trávy a ve tváři se jí značil široký úsměv. Když zjistila, že se jí konečně věnuje pozornost, dala si ruce v bok: „Hau. Snad nechceš prospat celý den?“

„To by ani nešlo, když mám za sestru tebe,“ promnul si oči.

Mo se roztočila dokola a rotovala jako malé tornádo po celém pokoji, dokud celá udýchaná nezmizela ve dveřích.

„Myslel jsem, že už se jí nezbavím,“ posadil se Chára na postel. Mezitím jeho lůžko nabylo běžného tvaru i teploty. Hmota, z níž byla matrace vyrobená, ho vždy doslova objala, aby mu celou noc poskytovala ty nejlepší podmínky pro spánek. Nad hlavou se mu třpytily modely hvězd kopírující noční oblohu. Vypadaly jako obrovské kapky vody vznášející se ve vzducho-prázdnu, ve skutečnosti však byly připevněné ke stropu téměř neviditelnými vlákny připomínajícími pavučinu. Na podlaze se válely nejrůznější druhy trávy, větví a listí sloužící jako základní materiál pro materializaci. „Dneska je vlastně ten obřad,“ došlo Chárovi a vylétl doslova ze dveří.

Venku to pořádně žilo. Obřad Splynutí jako vždy předzna- menávaly velké přípravy. Chára pozdravil slunce a při posled- ním protažení vnímal energii proudící celým jeho tělem od špi- ček na nohou až po hlavu, která se teď konečně probudila. Na- posledy se zhluboka nadechl. Cítil se o něco lépe než včera večer. Seběhl pár kroků k domu svých prarodičů. Stejně jako ostatní domy vyrůstal ze země jako obří houba. Na hliněných stěnách seděla tmavě hnědá střecha připomínající čepici. Vesnice ležela hluboko v pralese, jednotlivé stavby byly rozseté mezi statnými stromy. Člověk tedy mohl jít přímo okolo vesnice a nemusel si jí všimnout. Hned jak Chára vešel do dveří, trefila ho do nosu vůně čerstvého chleba a zeleninové kaše. Uvnitř nikoho nena- šel, takže se vydal na zahradu. Babička si zpívala jako obvykle. „Hau,“ přiskočil k ní. „Kde je děda?“

Kaikai ještě ve zpěvu odpověděla: „Čokan je-už dole. Ptal se-po tobě.“ Chára jí dal letmou pusu a utíkal za ostatními. Když

si všiml příhodné větve, pořádně se odrazil, vyhoupl se na ni, aby pak vyskočil ještě o patro výš. Několikrát výmyk zopakoval, takže byl teď dobrých deset metrů nad zemí. Chvíli trvalo, než dědu v tom shonu zahlédl. Zrovna několika pomocníkům vysvětloval, jak přesně probíhá ceremonie. Chára se zhoupnul po pár větvích, dopadl sebejistě na zem a ladným krokem se vydal přímo k němu. Po cestě se rozhlížel po Kobu, ale místo něj našel jen několik holek. Mohly na něm oči nechat. Bederní rouška odhalovala většinu z jeho atletické postavy, která vypadala po rozcvičce obzvlášť dobře.

Děda se právě o něčem dohadoval s hlavním bubeníkem. „Hau. Právě včas,“ přivítal Cháru. Hned nato se objevil i Kobu. Chára už si zvykl na to, že na něj stačí jen pomyslet a on přijde. „Povedete skupinu, která připraví bubny,“ neztrácel čas Čokan. Věděl, že Kobu se svým smyslem pro detail zajistí jejich přesnou polohu, a tudíž i nejlepší zvuk. Na rozdíl od ostatních členů kmene mu plně důvěřoval, přestože to byl robot. Zdejší lidé byli svou nedůvěrou v technologie pověstní. Zpočátku měli s Kobu velké problémy, ale časem jejich nevraživost opadla a zvykli si na něj.

Ve skupině jich bylo osm. Chára si užíval, že může komandovat starší členy kmene. Když na stanoviště tahali druhý buben, nějaký kluk z vedlejší vesnice se ho zeptal: „Proč máš za kamaráda robota? Proč ti ho rodiče vlastně dali? A proč ses ho už dávno nezbavil? Děti ve městech je prý odkládají nejpozději v deseti.“

Chára obrátil oči v sloup. Tuhle otázku úplně nesnášel. „Protože!“ odsekl. Zamračený dobrovolník seskočil z ochozu pro bubeníky a raději šel pomáhat jinam.

Při práci utíkal čas opravdu rychle. Než se Chára nadál, už se schylovalo k obřadu. Vzduchem se linula vůně rozličných pokrmů přichystaných na dnešní noc. „Už se těším, až se nadlábnu,“ mnul si ruce. Dlouho nepršelo, takže půda byla přeschlá. Vláhu

v lese teď naštěstí zajišťovaly vysoké stromy. Některé z nich tady byly dříve, než se narodili první členové jejich kmene. Pod jejich mohutnými korunami byla na rozlehlém prostranství ve tvaru kruhu nachystaná opravdová hostina. Podle jeho tvaru místo nazývali Kotel. Vesničané se v něm setkávali při významných událostech, dnes tady byli téměř všichni. Na ochozech byly rozmístěné desítky bubnů. Ten největší z nich měl pět metrů v průměru, ty úplně nejmenší připomínaly spíše hračky. Kobu museli nakonec přikázat, aby toho už nechal, jinak by je ladil dodnes a oslava by nikdy nezačala.

Chára byl nadšený z toho, že se z hor vrátili i jeho rodiče. Poslední dobou trávili v laboratoři stále více času. Jejich výzkum dosud neznámých druhů rostlin nebral konce. Ovšem dnes, kdy jejich nejstarší syn podstoupí se svojí vyvolenou obřad, který je projevem nejvyšší lásky jednoho člověka k druhému, na práci vůbec nemysleli. Chára s Mo a rodiči seděli společně s rodinou Máji hned v první řadě, takže měli perfektní výhled na dění u posvátného stromu rostoucího na jižním okraji Kotle. Jeho mohutné kořeny vyčnívaly nad zem a korunu měl posetou malými kulatými lístky tyrkysové barvy. Za nimi se postupně uvelebovali ostatní vesničané. Soudě podle bujarého smíchu, který každou chvíli zazníval z jiného místa, byli v dobré náladě.

Pod stromem stál Čokan ve svátečním rouše, které bylo v tradičních barvách jejich kmene – světle modrý základ na ramenou, kolenou a břiše doplňovala zářivě žlutá. Chára ho trochu litoval, dnes večer bylo obzvlášť dusno a tenhle hábit nebyl dvakrát prodyšný. Za ním si mezi velkými tmavohnědými kořeny našli místo ostatní členové rady starších. „Těm se taky potí pŕlky,“ radoval se Chára. Nesnášel je, protože mu pořád dávali sežrat, jak je mladý a nezkušený. Mája měla v růžově obarvených vlasech rozkvetlý ibišek, v uších náušnice ve tvaru kapky, bílé šaty jí těsně obepínaly prsa a pak volně padaly až na zem jako vodopád. Chára měl problém odtrhnout od ní oči, aby se

podíval i na svého bratra. Ten měl na sobě lehkou, naštěstí pro něj prodyšnou, tógu, která byla ustrojená kolem jeho snědého těla přesně tak, aby zdůraznila jeho široký hrudník i silné paže. Jeho vlasy byly stejně tmavé a štrapaté jako ty Chárovy, ale na rozdíl od něj už měl dospělou tvář.

Po krátkém uvítání šel Čokan rovnou k věci. Vzal do svých rukou dlaně Karmona a Máji: „Ode dneška budete navždy spojeni. Co bude cítit jeden, neunikne tomu druhému, co se naučí jeden, bude moci používat ten druhý. Oba si ponecháte svobodnou vůli, a přesto vaše vědomí splyne v jedno. Bytost mnohem krásnější a silnější, než si umíte představit,“ přimhouřil oči.

Nastal čas na loučení s rodiči. Jako všechny dojemné chvíle jej Chára se skřípěním zubů musel protrpět. Všichni se navzájem objímali, dávali si polibky a něco si vykládali. „Ach jo. Měli na to celej život, jako kdyby si to nemohli říct předtím.“ Zezadu se dokonce ozývalo smrkání. „To snad nemyslíte vážně?!“ umíral Chára. Bohužel to nejhorší, skládání slibu, mělo teprve přijít.

Mája si klekla před svého nastávajícího: „Když jsem tě poprvé uviděla, ohromila mě tvoje mužnost, ale byl to tvůj smysl pro humor a moudrost, díky kterým jsem se do tebe zamilovala. S tebou poznala jsem pravou lásku,“ vložila hlavu do jeho dlaní. „Jako jarní vítr ti budu našeptávat povzbudivá slova, hladit tě ve vlasech a odnášet všechno zlé, co na tobě ulpí. Jako slunce, jehož paprsky nakonec prorazí i ty nejhustší mraky, tě vždy rozveselím. Budu tvá žena, tvoje nejlepší přítelkyně a matka tvých dětí. Ať naše láska přetrvá navěky.“

Očividně pohnutý Karmon poklekl na zem k ní: „Tvoje krása ozařuje všechno kolem, daleko převyšuješ moji představu o ideální ženě. Když jsem tě poznal, nepřál jsem si nic jiného, než aby ses jednou stala mojí ženou. Jsi mnohem víc, než kdy budu já. Po tvém boku jsem se konečně stal mužem. Budu při tobě stát v těžkých chvílích a radovat se s tebou, když budeš

šťastná. Budu tě ctít a milovat tak jako nikdo. Ať naše láska přetrvá navěky," objali se.

Nyní byla řada na Čokanovi, aby jejich svazek stvrdil. „Posvátní duchové lesa,“ podíval se do korun stromů, „moje rodino,“ přejížděl pohledem po tvářích vesničanů a snažil se nevynechat jediné místo v zástupu stovek lidí, „Karmone a Májo,“ spočinuly jeho oči na novomanželech. „Přejeme vám mnoho krásných let, neopakovatelných zážitků a překrásných dětí, o které se společně s vámi budeme starat, vychovávat je a chránit. Milí Spojení, ať vaše láska přetrvá na věky. Hau.“

Novomanželé se políbili, za což sklidili hlasitý potlesk, hvízdání i nejrůznější pochvalné výkřiky. Veselí se valilo davem jako přílivová vlna. Všichni se radovali a Chára s nimi, protože byla ceremonie konečně u konce. Obřad Splynutí se odehrával na vyvýšeném pódiu, pod nímž se teď shromáždili všichni sva-tebčané. Karmon a Mája se k nim otočili zády a držíce se za ruce nechali svá těla klidně spadnout na přichystané paže, které je přenesly až do svého středu. Potom se všichni chytli za ruce, samozřejmě až na bubeníky, kteří mezitím vyběhli na ochozy, aby se s vervou pustili do hymny jejich kmene. Všichni přítomní je doprovázeli svým zpěvem. Jejich chorál se nesl široko daleko, ovšem to nejlepší přišlo až nakonec, kdy vyzpívali z plných plic: „Na-ma-ri!“

Po krátké odmlce ještě přidali na hlase: „Na-ma-ri!“

Poslední zvolání jména jejich kmene se neslo několik kilometrů daleko a určitě jej musely zaslechnout i sousední vesnice. Bylo by ostudou, kdyby ne. „NA-MA-RI!“

Nadešla Chárova oblíbená část obřadu, která byla plná tance a pití. Za nedlouho si ho našla v davu máma. Její boky se vlnily do rytmu hromového dunění a tvář jí zdobil široký úsměv. I když nerad, musel přiznat, že mu docela chyběla. Brzy se k nim přidal i táta, který držel v náručí sestru. „Tatínku, tatínku, já chci tančit s váma,“ vynucovala si Mo, ovšem nadšení

jí nevydrželo příliš dlouho. Po chvíli si celá unavená sedla do trávy. „Půjdu ji uložit,“ vzala ji máma na ruce.

„Ne, já půjdu,“ mrknul táta nenápadně na Cháru.

„Děkuju.“

Chára byl moc rád, že má mámu jenom pro sebe. Tančili ve stále zrychlujícím se rytmu, smáli se jako pominutí, když si všiml, jak se kousek od nich nakrucuje Moira. Mámě stačil jediný pohled, aby byla v obraze. „Utíkej za ní,“ pohodila hlavou. Chára se nejdřív musel dostat kolem Fáveze, který buď tančil, nebo se zmítal ve smrtelné agónii po uštknutí jedovatým hadem. Jakmile k ní Chára dorazil, doslova se na něj přilepila. Naplno se oddali tanci, jako kdyby tady byli jen oni dva. Chára vnímal údery palic do obřích bubnů, narážely do napnutého plátna v naprosto stejném okamžiku. Ovšem bez lesních rohů a didgeridoo by hudba nezněla ani z poloviny tak dobře. Šířila se napříč Kotle, rozechvívala jejich rozpálená těla a spojovala jejich rozbušená srdce. Chára se po dlouhé době zase cítil šťastný. „Konečně zase žiju,“ přitisknul se k Moře.

Než se nadál, seděl vysoko ve větvích a sledoval, jak se na zem snáší ranní opar. „Uteklo to tak rychle,“ pomyslel si. „Štěstí je tak pomíjivé.“ Všude bylo ticho přerušované občasným zakvílením zvěře z hloubi pralesa. Mlha usazená na dně Kotle pomalu pohlcovala věci, které tam zůstaly po bujaré oslavě. Na jednom z ochozů tiše pochrupeval Marani, který nevynechal jedinou příležitost přejít se a hned nato usnout. Cháru něco pošimralo na stehně. Na obloze se po dlouhé době neblýskala jediná hvězda, byla zrovna tak temná jako krajina pod ní. Zmocnil se ho starý známý pocit. Přestože se během oslavy náramně bavil, něco mu scházelo. Jejich svět, pokud se tak vesnici a přilehlým kopcům dalo říkat, mu od mala připadal malý. Příliš těsný. Až moc známý. „Chci objevovat a zažívat dobrodružství, ne usínat na stejných místech.“ Opět ho protkala ta touha rozběhnout se a běžet, co mu budou síly stačit. Neohlížet se, jen utíkat dál a dál.

„Nestěžuju si, ani to neumím. Jen jsem odpovídal na tvou otázku,“ zahleděl se Kobu znovu do kaluže. „Udělal jsem všechno pro to, abych je přesvědčil, ale soužití lidí s roboty nejspíš nikdy nebude fungovat. Proto si roboti budují svá města daleko od lidí,“ pokračoval stejně monotónním hlasem.

„Nepřeháněj. Děda tvrdí, že my žijeme v podhůří, protože jsme tak blíže nebi, máme tady čistší spojení,“ hledal správná slova Chára. „Prý jsou tady naše srdce blíže hvězdám a našim dávným předkům. Roboti zas potřebují slunce pro své baterie, nehledej v tom nic víc.“

„Jediný důvod, proč tady zůstávám, jsi ty. Potřebuješ mě, ale i to jednou pomine, až si najdeš ženu a budeš mít děti.“ Kobu přešel svými kovovými prsty po hladině a sledoval, jak se jeho obraz deformuje: „Teď bych měl podle vašich zvyklostí říct fór, abych odlehčil atmosféru, ale žádný mě nenapadá. Nerozumím tvým vtípům, ani tomu, proč se někdy tak předvádíš.“

„I tak mi rozumíš daleko víc než ostatní,“ ujistil ho jeho nejlepší kamarád. „Zapomeň na to. Raději mi vyprávěj,“ vyhoupl se Chára na větev, ze které teď visel hlavou dolů jako netopýr. Jeho vlasy připomínaly trs černé trávy. Miloval příběhy o tom, jak to chodí na jiných místech Landie. Snil o tom, že se na ně jednou doopravdy podívá.

Kobu se narovnal: „Vzhledem k tvým schopnostem, kluznosti mokrého dřeva a vyčerpání z dnešního turnaje je pravděpodobnost jedna ku dvěma, že z toho stromu spadneš.“

„Pověz mi něco o Seveřanech.“

Kobu měl volný přístup do databáze. Mohl tak snadno získat informace o většině národů, uměl jejich jazyky a znal jejich zvyky. Za těch dvanáct let, co je Chárovi vyprávěl, se je naučil podávat způsobem, který ho nenudil: „Říkají si Protoriáni, což v překladu znamená ‚Lid ze Severu‘. Traduje se, že je na poloostrov věčně pokrytý ledem dovedl pradávny tvor Kroinos, když je převedl přes řeku Hilberg. Říká se, že rozvodněný veletok

jedinou myšlenkou zmrazil, aby mohli bezpečně projít. Nejdříve nechtěli o životě na nehostinném severu ani slyšet, ovšem Kroinos je vždy chránil a milovali ho natolik, že ho nakonec následovali i tam. Jenže jednoho dne zmizel. Někteří tvrdí, že je opustil, protože ho zklamali, jiní zase, že je nikdy nepřestal milovat, ale musel odejít. I když se mezi sebou neustále prou, proč odešel, všichni věří, že se jednou vrátí. Proto každý rok v den, kdy se slunce z nejj jižnější části planety obrátí opět k Protorii, zapálí Léro Lingus, v překladu Světlo naděje, a volají Kroinose zpátky domů.“

„A jak Kroinos vypadal? Jaký vlastně byl?“ pohupoval se Chára na větvi.

„Chodil po čtyřech, v kohoutku byl vysoký přes dvacet metrů. Po celém těle měl peří, díky kterému byl schopen létat. Byl velice moudrý a laskavý, ale zároveň byl vždy trochu lhostejný k tomu, co se dělo mimo území jeho lidu.“ Kobu najednou přerušil svůj výklad: „Něco se děje ve vesnici.“

Chára se chtěl švihem postavit na větev, kde ještě před chvílí zasněně visel, jenže se mu to nepodařilo. Žuchnul rovnou po hlavě dolů. Kdokoliv jiný by se válel po zemi smíchy, ovšem Kobu k němu přiskočil, aby ho zvedl v podpaží: „Není ti nic?“

Chára se na něj bolestivě zakabonil: „Přežiju to.“ Celý obličej měl špinavý jako hroch, jenže to nebylo nic oproti jeho vybuchlým vlasům, ze kterých mu ukapávaly obrovské kusy bahna. „Proč musíš mít vždycky pravdu?“ snažil se dostat bláto alespoň z jednoho ucha. Použití materializace pro něj bylo natolik přirozené, že ho ani nenapadlo udělat to jinak.

„Jen se řídím logikou. To ty musíš mít vždy pravdu.“

„A pak že nemáš smysl pro humor,“ vykukovaly na Kobu z hromádky bláta bílé oči. „Rychle, musíme se tam podívat.“

3.

VZÁCNÁ NÁVŠTĚVA

Nastal den D. Princezna Mona dorazí do vesnice už dnes. Chára byl její návštěvou naprosto unešený. Včera nemohl dlouho do noci usnout, nakonec spal v korunoví. Vzbudily ho až úzké kužely světla prodírající se skrze mraky. Mohly znamenat jediné – po třech dnech konečně ustal déšť. Chára ucítil příjemnou bolest, jak si jeho oči zvykaly na sluneční svit. Jakmile se jeho noha dotkla země, byl u něj Kobu: „Máš hnout zadkem a pomoci nám s přípravami.“ Chára byl příliš rozespálý na to, aby mu nějak odporoval. Měli obrovskou výhodu v tom, že spousta věcí, včetně těžkého pódia, zůstala nachystaná po obřadu Splynutí. Když dostal za úkol vysušit cestu, po které bude princezna kráčet, neochotně se pustil do práce. Dřepnul si a pomalými pohyby rukou odstraňoval nahromaděnou vodu a nánosy bahna. Vypadalo to, jako by před ním tisíce kapek doslova utíkaly. Několikrát si to neodpustil a místo do lesa je poslal přímo do něčího obličeje. Karmon chtěl vykřiknout, aby ho zarazil, ale udělal by mnohem lépe, kdyby nechal svá ústa zavřená.

Po obědě se Chára na chvíli natáhl a samozřejmě usnul. Vzbudilo ho až hlasité dunění lesního rohu. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že všem oznamuje princeznin příchod. Během minuty byl na vrcholu nejbližšího stromu, odkud mohl sledovat stezku, po níž se pomalu blížila necelá stovka návštěvníků. Byli oblečení úplně jinak než lid Namari, kde muži nosili jen bederní roušku a ženy různobarevná roucha.

Chára pomyslel na Kobu a upaloval za ostatními. Než se dostal na místo, kde cesta protínala vesnici, jeho kovový přítel

už krácel vedle něj. „Něco mi říká, že ses dneska po dlouhé době učesal,“ ukázal na jeho hlavu, která vypadala nejvíc upraveně, jak jen to s jeho neposlušnými vlasy šlo. Chára ovšem potřeboval probrat něco úplně jiného, na co díky jeho neplánovanému spánku nezbyl čas: „Jak se mám chovat? Co se sluší, a co ne?“

Kobu byl naštěstí nanejvýš chápvavý: „Nesmíš na princeznu promluvit jako první. Můžeš se jí dotknout pouze na nohou. Až sestoupí z trůnu, společně s ostatními se zhluboka ukloň.“

Chára se prodral davem, aby byl co nejbliž, takže v přední řadě stáli členové rady starších a jeho maličkost. Návštěvníci zatím utvořili půlkruh otevřený směrem k vesničanům natěsnaným na malé mýtině. Ženy měly vlasy svázané v drdol, pestrobarevná trička bez rukávů a načechranou bílou sukni po kolena. Po dlouhé době viděl někoho s botami, které měly v barvě svého svršku a sahaly jim až nad kotníky. O hlavu vyšší muži s krátce střiženými vlasy měli svá svalnatá těla natěsnaná v barevných úborech se symbolem království na hrudi. Půlkruh se rozestoupil, aby propustil trůn plující pár centimetrů nad zemí do svého středu. „Je ještě krásnější, než si ji pamatuju,“ zalapal Chára po dechu.

Princezna byla vznešená každým coulem, přímo z ní sršela životní energie. Její krása objímala i všechno kolem ní. Vedle ní vypadal každý tak nevšedně. Tak dokonale. Její tvář osvětlovaly náušnice zářící jako hvězdy na noční obloze. Na dekoltu se jí zase třpytil amulet se symbolem jejich království – třemi spojenými kruhy. Měla světlejší pokožku než vesničané a zdravě červené líce. Kaštanové vlasy tančící v jemném vánku měla zakroucené do malých kudrlinek, ovšem nejdůležitější byly modré oči skrývající v sobě nepopsatelné tajemství.

Jakmile dosedl trůn na zem, princezna se postavila, aby všem zamávala. Chára by dal ruku do ohně za to, že se na něj právě usmála. Jeden po druhém se ukláněli. Členové rady starších v první řadě před sebe pokládali mísy s ovocem a těmi

nejcennějšími dary – od soch přes sazenice vzácných stromů a bylin v ozdobných květináčích až po bílé plátno utkané z ethel. Ethel byla nesmírně jemná látka vyráběná ze sekretu zdejších stromů, která byla známá po celé Landii. To už Chárovi došlo, že má prázdné ruce, a narychlo zhmotnil květináč. „Jsem vážně doberj,“ pomyslel si. Samolibý výraz mu vydržel jen do chvíle, než si svůj výtvor znovu prohlédl.

Jakmile princeznu přivítali, vytvořili úzkou uličkou, jíž se vydala. Nespěchala. Občas se sklonila, aby přivoněla k darovaným bylinám anebo si pohladila vzácné plátno. Její doprovod ji tiše následoval. Za něj se postupně připojila celá vesnice. Průvod dorazil až k posvátnému stromu, kde na princeznu čekal trůn sestavený ze živých větví s obrovskými listy, které byly už od prvního pohledu pohodlné. Beze slova počkala, až se všichni usadí. „Moje rodino,“ napřáhla k vesničánům své malé dlaně. „Mám radost, že tady mohu být dnes s vámi. Naši duchovní se od vás mají co učit,“ postavilo se několik mužů a žen oděných v bílém, aby se uklonilo. „Naši vědci vám přinášejí nejnovější poznatky i podněty k dalšímu zkoumání.“ Tentokrát vstali lidé ustrojení do zelené, modré a červené. Jedna starší žena si nesedla spolu s ostatními: „Ve výzkumu symbiózy rostlin a člověka jste nesmírně daleko. Nemůžu se dočkat, až mi povíte, co je nového.“

„A já,“ ujala se slova opět princezna, „jsem si přišla vybrat toho nejnadanějšího z vás v HoKu, starodávném umění materializace, který vstoupí do učení v Zigadě.“

Uctivé ticho vystřídalo šuškáni překvapených vesničánů: „Cože? Tady od nás? To se ještě nikdy nestalo!“

Princezna si toho nevšímala: „Vyzívám všechny zájemce, aby předstoupili. Prosím mějte na mysli, že je to celoživotní úkol.“

Jako první se do vzduchu vyšvihla Havokova paže. Zhmoťování se věnoval už od útlého dětství, byl pro život mistra HoKu jako stvořený. Vydal se k pódiu svou typickou kačeří chůzí, zatímco se mu na zádech pohupovaly černé vlasy svázané

v copu. „Připravoval jsem se na tuto příležitost celý život, Vaše Výsosti,“ uklonil se. „Nechte mě bojovat o místo v Zigadě.“ Princezna se na něj zadívala, letným pohledem zkontrolovala reakce svého doprovodu a s vážností, již tato chvíle vyžadovala, odvětila: „Tvé žádosti bude vyhověno. Někdo další?“

K překvapení všech si to směrem k trůnu vykročil Frei. „On?“ šumělo v davu. Mlčky procházel úzkou uličkou, kterou mu vesničané mezitím uvolnili. Po celou cestu, ale i teď, kdy stál před princeznou a vítr si pohrával s jeho kudrnatými vlasy, měli ústa dokořán. „Ten hajzl,“ naklonil se Chára ke Kobu. „Většinu z toho, co umí, zná ode mě!“

„Vaše Výsosti,“ požádal Frei třesoucím se hlasem. „Vím, že ještě nemám takové schopnosti, ale právě proto chci bojovat o místo v Zigadě. Jedině tam je můžu zdokonalit.“

Princezna si opět zkontrolovala reakce svých poradců, kteří se tvářili úplně stejně jako předtím. „Nechápu, jak z jejich výrazu může vůbec něco poznat,“ nešlo do hlavy Chárovi.

„Promiň, ale nemohu tvoji žádosti vyhovět,“ rozlehlo se Kotlem.

Frei sklonil hlavu a vydal se na odchod. Po pár krocích se rozpačitě vrátil, aby se uklonil k princezniným nohám. Odcházel zahlobaný do sebe, takže mu úplně uniklo uznané kývání vesničanů, kteří byli očividně unešení její moudrostí. Chára mezitím našel v davu mámu. Jejich pohledy se střetly a na jednu jedinou chvíli tady byli jen oni dva. Všechno ostatní včetně princezny se vytratilo. Hned věděla, o co jde, a se slzami v očích přikývla. Znovu se objevil dav i všechno ostatní. Chára vystoupil z řady a vydal se k trůnu. Všem bylo jasné, že pokud neuspěl Frei, nemůže uspět ani on. Považovali je za stejně schopné, přestože Chára se jim neustále snažil dokázat, že on je lepší. Obličeje v uličce jakoby říkaly: „Na co si to hraješ? Co zkoušíš?“ I proto se rozhodl pojmout to v úplně jiném stylu. Jakmile se uklonil, zavřel oči a rozkročil nohy. Cítil, jak ho sledují stovky

„Představ si, že jo!“ barvily se Chárovy líce do ruda.

„Tohle je závazek na celý život,“ pokračoval Kobu klidným tónem.

„Jen žárliš,“ vykřikl Chára. Na jeho tvářích už žhnuly dvě červené mapy. „Bojíš se, že tě opustím!“

„Nežárlím, ani se ničeho nebojím, neumím to. Myslím si, že...“

„Nech mě už konečně na pokoji,“ zmizel Chára v korunovi. Kobu ho poslechl jako vždy, když si něco výslovně přál. Kromě situací, které ohrožovaly jeho život, ani nic jiného dělat nemohl. Přestože Chára trénoval celé odpoledne, vůbec se mu nedařilo. Když byl rozčilený, nedokázal se pořádně soustředit. Pamatoval si, že ještě mluvil se svými rodiči, ale vůbec si nevybavoval o čem.

Najednou kráčel lesem společně s princeznou, jejím doprovodem a dalšími dvěma účastníky. Hustě přšelo, skoro nikdo nemluvil, takže to vypadalo, že je vedou někam na popravu. Jakmile došli na malou mýtinu zarostlou vysokou trávou, zastavili se. Všude kolem šuměl déšť a hory byly zahalené pod těžkými černými mraky, takže téměř nebyly vidět. Přestože princezna Mona vyměnila sváteční šaty za žluté tříčtvrťáky a bílé tílko, pořád vypadala úchvatně. Dešťové kapky stékaly po jejím štítu jako po neviditelném deštníku. „Čeká vás tolik zkoušek, kolik bude potřeba,“ neztrácela čas. „Test neskončí, dokud to neřeknu. V případě zranění nebo úplného vyčerpání se o vás postaráme.“

Chára si konečně uvědomil, do čeho se navezl, a zatrnulo mu.

„Pokud ukončíte test dříve, prohráli jste. Existuje jen jedno pravidlo. Nesmíte vědomě ublížit jeden druhému. Začíná první zkouška.“

„Jsem mistr Góra,“ představil se muž zahalený v kápi. „Provedu vás testem síly. Nesmíte se dotknout jeden druhého, dovolená je pouze materializace. Nejdříve bude bojovat Havok

s Ninou proti Chárovi. Dejte mu čas zaujmout pozici, odpočítám vám jednu minutu.“

Chára nečekal a vyskočil na nejbližší větev. Rychle zmizel v korunoví, ale zůstal na dohled svým soupeřům. „To myslí vážně? Měl bych problém zvládnout jednoho, natož dva!“ Napadlo ho několik způsobů obrany, ale žádný z nich nebyl dost dobrý. Déšť zhoustnul, v dálce zahřmělo. Chára znal Havoka i jeho schopnosti, kdysi se od něj učil základům zhmotňování, jenže co Nina? Byla to dívka, která přišla společně s princeznou. Neměl ponětí o tom, co umí. „Zaútočím jako první,“ rozhodl se konečně. „Překvapím je. Nejdříve se zbavím Havoka, protože znám jeho slabinu. Pak už to bude jen jeden na jednoho.“

Odpočítávání skončilo. Soupeři se rozběhli každý na opačnou stranu. Chára se po kluzkých větvích co nejtíšeji přesunul směrem, kterým utíkal Havok. Utrhnul několik listů a sevřel je v dlaních, aby z nich vytvořil lano s ostrými otřepy. Ještě sloupl trochu kůry a přidal na obou koncích závaží. Měl štěstí, Havok se k němu přibližoval. Bude těžké poslat bolaso tak, aby neztratil rovnováhu, ale není to nemožné. Zvedl ruce nad hlavu, nad dlaněmi se mu vznášely dvě černé koule, které pohyby prstů roztočil. „Teď, nebo nikdy,“ vymrštil je a než seskočil na zem, Havok už byl rozplácly v blátě. Vypadal jak želva otočená na záda, zmítal sebou a zuřil. Chára měl jen pár sekund, než se znovu postaví. Podařilo se mu znovu nabrat dech, sehnul se pro bláto a hodil ho na Havoka. Chtěl zhmotnit tvrdou krustu, která se mu přilepí na hlavu. Havok byl totiž strašně nesvůj, když neviděl. Nepovedlo se to úplně, ale oči byly zakryté.

„Výborně,“ zajásal v duchu Chára. Měl pocit, že mu prasknou plíce. Než se za tím zvukem stihl otočit, ležel na zemi v síti a do obličeje mu padaly dešťové kapky. „Začínám bejt naštvanej.“ Koutkem oka zahlédl, jak k němu zleva běží Nina. Havok vedle něj jen nadával. Naštěstí měl volnou pravačku, takže mohl ze stébel trávy vytvořit tenký, ale pevný provaz, kterého si Nina

nevšimla, zakopla o něj a upadla. Chára měl šanci dostat se ze sítě. Zapřel se do ní, co to šlo. V hlavě mu hučelo bolestí a natáhnul si snad každý sval v těle, ale bez výsledku. „Ne! Použila smůlu. Co teď?“ přestal se úplně hýbat, jen to tím zhoršoval. Z posledních sil začal přitahovat všechnu smůlu do volné pravačky. Bolelo to. Neskutečně. Na několika místech mu praskla kůže, ale nakonec se mu to podařilo. Otevřel oči.

Oba soupeři stáli nad ním. „Tak co? Vzdáváš se?“ prohodil Havok se samolibým úsměvem, přestože to vůbec nebyla jeho zásluha.

Chára se rychle přetočil na záda. Přitom se mu nějak podařilo vyprostit ze sítě. Vstal. Málem se neudržel na nohou a celé tělo ho nesnesitelně štípalo. „Nevzdávám,“ couvnul. Jeho soupeři k němu udělali krok, ruce měli schované za zády. „Nina má určitě přichystanou další síť a Havok ten svůj granát,“ předvídal Chára. Napadlo ho, jak z toho ven. „Je to hodně riskantní, ale nemám jinou možnost.“ Vytvořil ze smůly něco jako velký list. Překvapilo ho, jak je foremná.

„Zvedni ruce nad hlavu!“ vykřikla Nina.

„Nebo co?!“ snažil se Chára získat čas.

„To hned uvidíš!“ Než to Havok dořekl, už proti Chárovi letěl granát. Jen tak tak se mu vyhnul a zachytil ho do připraveného listu. Věděl, že to výbuch jen zpomalí. Švihem se otočil a vymrštil ho mezi své soupeře. Nina zaimprovizovala. Přiokrčila se a vytvořila si ze sítě úzkou hradbu, přes kterou úlomky neprošly. Havok skončil mnohem hůř. Ležel na zemi o dva metry dále a zase nadával. Skolen svým vlastním výtvořem pomalu se sbíral na nohy. Chára už neměl sílu se bránit, když na něj Nina poslala několik šípů. Otočil se k nim alespoň zády. Letěl několik metrů vzduchem, načež se zaryl obličejem do hlíny.

Na zemi za sebou nechal brázdu jako po dopadu meteoritu. Ležel promočený až na kost a hubu plnou bahna, když mu Nina podala ruku: „Tak co, vzdáváš se?“

Nahoře měly listy jenom půl metru na délku, ovšem o to byly hustší. Konečně mezi nimi našel mezeru, kterou se mohl prodrat. Byl to ten nejúžasnější východ slunce, jaký kdy viděl. Záře objímala tmavě zelené kopce, které tu a tam protínala klikatící se řeka. Mokrý listí se třpytilo ve svitu slunečních paprsků a navazovalo na sebe, tak že připomínalo šupinatou kůži ještěra. Z pohoří na jihu stékala hustá mlha. Zaplavovala okolní prales, z něhož se občas vynořilo hejno ptáků. Chára se zhluboka nadechl. Znovu se ozvala naražená žebra. „Zkusím jít k těm horám,“ slezl opatrně na zem a vydal se na cestu. Rostliny ani keře v lese mu nic neříkaly, teda až na mahiri, kterou si hned přiložil na poraněnou kůži. Sice se u toho málem počůral bolestí, ale musel to udělat. Jinak by se mu do ran dostala infekce.

Po několika dnech chůze se Chára nikam nedostal. Nakonec se ukázalo, že pohoří je mnohem dál, než se na první pohled zdálo. Úplně ztratil pojem o čase, dny byly dlouhé jako týdny a týdny mu připadaly jako celé roky. „Jak dlouho už tady jsem?“ Všechny dny probíhaly naprosto stejně, slily se do jednoho velkého zlého snu. Strach vystřídal pocit lhostejnosti ke všemu, co zanechal ve vesnici. Když dorazil k první řece, po malých ostrůvcích, které šumící živel obtékal, doskákával až na druhý břeh. Voda chutnala jinak. Dal si ještě několik doušků, než se zaposlouchal do hlasu řeky. Snažil se mu porozumět. Třeba mu pak vyzradí, kde je a jak se odsud dostane. „Pokud je tohle jen další zkouška, můžu ji hned teď ukončit,“ rozhodl se. „Maktú,“ neznatelně pohnul rty.

Nic se nestalo.

Zaklonil hlavu a pohlédl na nebe plné těžkých šedých mraků. Napůl zoufale, napůl našťavaně zvolal: „Maktú.“

Nic se nestalo.

„Maktú!“ zakřičel z plných plic, až ochraptěl.

Nic se nestalo.

„Nemá cenu zůstat na jednom místě,“ vydal se Chára dál. Jak ubíhaly další dny, přestal je počítat a začal si povídat sám se sebou. Hádal se se svým stínem, který se marně snažil přimět, aby se po něm přestal opičit. Cestoval během dne a v noci se kryl pod zhmotněným přístřeškem. Chyběla mu postel, která by se přizpůsobila teplotě jeho těla. Večer se zpotil, než ho vlastní pot zchladil, takže mu byla pro změnu zima. Jedl kořínky, kterých byl všude dostatek, ale nabyl podezření, že to nebudou jen tak obyčejné hlízy. Stále častěji měl vidiny, ale nedokázal určit, jestli to je vinou nové stravy nebo samotou nahlodané mysli. Když se nebrodil v bažinách, musel přelézat vysoké kopce. Při sestupu si musel dávat bacha, aby na rozbahněné půdě neuklouzнул. Jednou se mu takhle podařilo dostat dolů o dost rychleji, než měl v plánu, a málem si přitom zlámal vaz.

Po týdnech strávených v pralese, který nikde nekončil ani nezačínal, ztratil veškeré pocity. Všechno už mu bylo jedno. To jediné, co ho trápilo, bylo: „Jak jsem se sem zatraceně dostal?“ Jeho mysl si pohrávala s nejrůznějšími scénáři. „Byla to náhoda? Pokazilo se něco?“ Někdy si myslel, že to udělal Havok, aby se ho zbavil, jindy za to mohla princezna Mona. Nenarazil tady na jedinou živou duši, tedy krom občasné návštěvy obyvatel pralesa. Těžko říct, jestli byli opravdoví, nebo byli jen výplodem jeho choré mysli. Pidimužáci vylézali z bažin vždy po setmění. Odkapávalo z nich bláto všude, kam se pohnuli. Běhali tak rychle. Ať se Chára snažil sebevíc, nikdy žádného nechytil. Neustále si něco huhlali pod nosem, ale nerozuměl jim ani slovo. Měl pocit, jako by se mu neustále vysmívali. Někteří měli obličej jeho rodičů, soukmenovců nebo princeznina doprovodu. Chvillemi měl nutkání je ulovit a stáhnout z kůže. „Možná by se mi pak ulevilo.“ Nakonec se rozhodl raději šetřit síly.

Období dešťů vystřídala vlna veder. Po ní přišly ještě studenější dny, kdy nepřestalo ani na chvíli pršet. Chára onemocněl. Přestal si povídat sám se sebou, neprotahoval si tělo a už ho dál

„Ty se nepamatuješ?“ pootočila Mona roztomile hlavu. Několik pramínek vlasů jí sjelo po obličejí. „Tady ses naučil zhmožňovat.“

Pro Cháru bylo nesmírně těžké v tomhle stavu uvažovat. Snažil se uchopit myšlenky a pracovat s nimi, ale všechny byly podivně smotané dohromady. Po chvíli usilovného hledání si konečně vzpomněl. Ten den tady strávili celé odpoledne. Byli tady jen oni dva, stejně jako teď. I když mu to ze začátku vůbec nešlo, princezna ho neustále povzbuzovala. Když se podíval do její tváře osvětlené plápolajícími pochodněmi, znovu si uvědomil, jak je krásná. „Kdo vyhrál? Nina?!“

„Kdo jiný než ty?“

„Vy jste to celou dobu věděla? Tak proč všechno to divadlo?“

„Tušila jsem to od chvíle, kdy jsem tě poznala, ale musela jsem si být jistá. Testem myslí projde jen opravdu silná osobnost. Často jsou to ti, na které sázíme nejvíce, kteří nakonec selžou.“

Chára uslyšel nějaký hluk. Jindy by mu to došlo hned, ale teď usilovně přemýšlel, co znamená mechanický zvuk píšťů uprostřed pralesa. „Co tady děláš?“ přivítal svého nejlepšího kamaráda.

„Taky tě rád vidím,“ odpověděl mu Kobu.

„Požádala jsem ho, aby přišel deset minut před úsvitem,“ vysvětlovala Mona, zatímco černá obloha ustupovala záři nad horizontem. „Jdeš přesně jako vždy,“ přivítala i ona Kobu. Po baveně sledovala Cháru, kterému se málem kouřilo z uší. „Tobě nikdy nepřišlo divné, že pokaždé, když na něj pomyslíš, tak přiběhne? Tohle roboti obvykle nedělají.“

„Co?!“ zvrásnilo se na Chárově čele nové pohoří.

„Tak hluboký test myslí měl ještě jiný důvod. Musela jsem to vidět na vlastní oči, jinak bych tomu sama nevěřila.“

„Co? Co?“ otáčel Chára hlavu mezi princeznou a svým kamarádem. „Tak řekne už mi to někdo?!“

„Můžeme v něm probudit život,“ pronesla Mona. „Vím, že je to tvým snem už od mala. Musíme to ovšem udělat teď, dokud je tvá mysl ještě čistá.“

Chára nic neříkal. Jen si znovu a znovu omílal poslední dvě věty, aby se přesvědčil, že jim dobře porozuměl. Když nebylo pochyb o tom, že slyšel správně, vyvalil na ni oči, až mu málem vypadly z důlků: „Co?! Ale, ale jak? Jak to? Jenže,“ koktal. „To přece nejde. Je to úplně nemožné. Je to robot.“

Princezna se usmála. Její tvář vypadala najednou mnohem dospěleji, přesto neztrácela nic ze své krásy. „Tady v Landii je možné všechno,“ vzala Cháru za ruku. „Když budeš něco celým srdcem chtít, stane se to.“

Kdyby to řekl kdokoliv jiný, Chára by se mu vysmál. Jenže princeznu Monu považoval za bohyni. Bral smrtelně vážně všechno, co řekla, a svěřil by se jí i s tím největším tajemstvím. Kobu pro něj byl vždy mnohem víc než sofistikovaná hračka nebo chuva, která na něj dávala pozor. Vesničané tomu nerozuměli. Považovali ho za podivína, který se uzavřel před okolním světem, aby kamarádil s bezduchým strojem. Snažili se mu to vysvětlit, ale on je neposlouchal. „Vždycky jsem věděl, že jsi doopravdy živý,“ podíval se Chára na svého nejlepšího kamaráda.

„Já vím,“ odvětil mu Koby.

„Ale nikdy jsem nevěřil, že tě tak uvidí ještě někdo další,“ podíval se Chára se slzami v očích na princeznu. „Teď tomu uvěří i ostatní?“

„Ano.“

„Co mám dělat?“

„Než začneme, je tady jedna věc, na kterou tě musím upozornit.“

„Jaká?“ nemohl Chára pořád uvěřit tomu, co se chystají udělat.

„Jakmile ožije, ztratíš nad ním veškerou moc.“

Kobu vždy plnil jeho příkazy a přizpůsoboval se mu. Přestože se Chára bál, že ho teď ztratí, souhlasil: „Raději to, než aby navždy zůstal mým otrokem.“

Mona se ujistila, že i Kobu si uvědomuje, do čeho se pouští: „Být živým není vždy jednoduché. Pokud se to podaří, už není cesty zpět. Opravdu to chceš?“

„Ano,“ vyslovil Kobu první přání ve svém životě.

„Musíš být v co nejbližším kontaktu s matkou přírodou,“ ukázala na vlhkou zem. Nad horizontem se obloha barvila do oranžova, když se robot s nápisem D-93 na hrudi položil do trávy. „Nevěřím, že je to možné, ale pokud to někdo dokáže, jsi to ty a Mona,“ sledovaly jeho modře zářící oči Cháru.

Když nad ním oba poklekli, slova se ujala princezna: „Vy-pni všechny programy, které nejsou nezbytné k tomu, abys po dobu následujících pěti minut fungoval.“

„Hotovo.“

Princezna vzala Chárovu ruku, aby ji společně s tou svou položila na robotovu studenou hrud. Druhou přiložila k jeho hlavě. Chára udělal totéž. Trochu se zarazil, když jeho kamarádovi zhasly oči. Bylo to poprvé v životě, co ho takhle viděl. Nad horami se objevil první záblesk slunce, lesem se rozléhalo švitoření ranních ptáků, když se zavřenýma očima promluvila: „Budeme společně materializovat, ale trochu jinak, než jsi zvyklý. Pevně se spoj se zemí a otevři se nebesům. Uvědom si, že hranice tohoto světa nejsou neměnné. To my určujeme, co je a co není možné. Vzpomínáš, jak ti rodiče představili tvého nového kamaráda? Jakou jsi měl radost, když ti slíbil, že bude navždy tvým nejlepším přítelem? Máš tu moc nejen něco zhmotnit, ale vdechnout tomu i život. Stačí jen dokončit, cos před mnoha lety začal.“

Chára ucítil příjemné teplo na ledvinách i to, jak se rozlévá po celém jeho těle. Ten sen se mu zdál už tolikrát. Znovu už na něj nezapomene. Utíká po pláni, vítr ho chladí v rozpálených

tvářích, už tam bude. Čím rychleji běží, tím je šťastnější. Má pocit, že může létat. Přidává a opravdu se vznáší nad krajinu. Žádné hranice neexistují. Divá se přímo do žhavého kotouče vysoko na obloze a letí k němu. Už tam bude. V hlavě mu hučí, ruce se mu třesou a zažívá stejné pocity jako vždy při zhmotňování, jenže tisíckrát silnější. „Jsem tam!“ Na zlomek vteřiny ucítil život v té nejčistší podobě. Sílu, jež ho mohla v mžiku spálit na uhel, která hýbe samotnými nebesy i celými pohořími a zároveň je dostatečně jemná, aby ho za chladného dne pohladila na tváři. „Nic tak krásného jsem ještě nezažil.“

Probral se na zemi. Stejně jako před tím se nad ním skláněl rozmazaný obličej princezny: „Omdlel jsi vyčerpáním.“ Kobu ležel nehybně kousek od nich. Sytě žluté slunce už mlčky zářilo nad šustícími stromy. Nemohl uvěřit tomu, že ještě před chvilkou byl přímo v jeho středu. Rychle vstal, až se mu zatočilo v hlavě: „Povedlo se to?!“

„Teď se zase budeš měsíc naparovat,“ ozval se Kobu.

„Myslím, že ano,“ smála se Mona.

4.

U VELKÝ MÁMY

Naté otevřel oči, ale víčka mu po pár vteřinách marného přemlouvání zase spadla. Když se mu nakonec podařilo vzbudit, byla ještě tma. Ještě ovšem neměl vyhráno. Musel vylézt zpod vyhráté peřiny. „Mrrr,“ protřel si oči. Posadil se na postel, takže pouliční světlo pronikající skrze část okna, kde nefungovalo zatemňování, odkrývalo jednu jizvu za druhou. Bílé šrámy, jimiž bylo jeho hubené tělo doslova poseté, ostře kontrastovaly s růžovou kůží. Jako by ve tmě svítily. Jedinou výjimkou byl jeho dětský obličej, díky kterému mu lidé tipovali maximálně dvanáct, přestože dávno oslavil čtrnáctiny. Jak na sebe rychle nasoukal oblečení, jeho zvlněné vlasy se ještě více rozčuchaly, což společně s odstávajícíma ušima zapříčinilo, že vypadal jako nefalšované strašidlo.

Rozhlédl se po tmavém pokoji, který byl sice dost malý, ale mohl tady být sám. Bílá místa v jinak černočerném skle nakreslila na stěnách mapy. Několika šedým čtvercům, jimiž byly zdi obložené, už docela slušně odstávaly rohy. Vedle rozestlané postele stál ocelový stůl, na kterém se kupila hromada elektro-součástek. To ovšem nebylo nic oproti spoustě dalších válejících se všemožně po místnosti stejně jako kalhoty, trička a spodní prádlo. Pokoj vlastně nebyl ani tak malý, jako spíš přečpaný vším možným. Od vysokých skříní přes podlahu, která téměř nebyla vidět, až po jeho postel. Naté zašmátral v peřině a vytáhl ocelovou dlaň se dvěma prsty. Snažil se ji položit na přeplněný stůl. Chvilku mu trvalo, než našel nějaké místo, odkud znovu nespada. Některé skříně a šuplíky byly tak přeplněné, že ho

v noci strašily. Při hrůzu nahánějícím vrzání se samy otvíraly a šeptaly: „Uklid' mě, uklid' mě. Sss. Uklid'.“

Zdaleka nejzajímavější byl fenomén putování Natého věci po pokoji. Třeba modré tričko se jednou objevilo u okna, druhý den na skříni, několik dní pobývalo na kupě špinavého prádla, než nenávratně zmizelo v prachu pod postelí. Místnost by bylo nanejvýš vhodné podrobit detailní vědecké studii, která by definitivně odpověděla na otázku, zda je pohyb řízen podle nějakého vzoru podobně jako pohyb kontinentu po planetě, nebo na něj lze spíše uplatnit teorii chaosu, případně určit, jaký je počasí rozpadu hýbajících se částic. Ať tak, nebo tak, výsledek byl srovnatelný s výbuchem bomby. Stejně jako každé ráno, i dnes si Naté slíbil, že tady konečně uklidí.

„Světlo,“ zíval Naté. Kupodivu tenhle výraz nebyl v data-bázi, takže musel příkaz opakovat: „Světlo.“ Černá barva ve skle se rychle vytratila, jako kdyby se vsákla do samotného okna. Svit rozjasnil protější stěnu, kde se na dveřích vyjímal plakát Guru monster, což byla Natého oblíbená kapela. Dojem solidně vypadající čtveřice úplně kazil jejich bubeník. Především proto, že to byl robot s obrovským létajícím talířem na hlavě. Naté udělal pár kroků, aby se mohl podívat na ulici, přičemž vypadal jako umrlec, který právě vstal z mrtvých. I když bylo Ubronis velkoměstem, tady na předměstí se v tuhle dobu nic nedělo. Nebýt pořádkové jednotky byl by na liduprázdné ulici úplný klid. Občas zastavila, aby něco naskenovala nebo jen sebrala pohozené odpadky. Naté měl nutkání trochu si s robotem vypadajícím jako nákupní košík s rukama pohrát, ale nakonec zvítězilo jeho dospělejší já.

„Dobré ráno, Georgy,“ postříkal keř vedle okna trochou vody. I po schodech sešel jako oživlá mrtvola, načež zamířil do kuchyně. Děti budou vstávat za půl hodiny, do té doby musí přichystat snídani. Civěl do zapnuté trouby a přemýšlel, jak vylepšit svůj

model „S-dvojky“, aby uměl hrát na kytaru. Tiché hučení občas přerušilo nedočkavé zakručení jeho žaludku.

„Cink!“

„Sláva,“ vydal se Naté probudit ostatní.

Po snídani, při které se bratři Faradayové pozvraceli na protest proti zeleninovému koláči, vzal všechny ven. Na nádvoří obehnaném okolními domy měli k dispozici hřiště. Vybavení bylo už staré, ale při troše představitivosti se dalo využít k nej-různějším hrám. Byl krásný jarní den, bílá oblaka na obloze připomínala načechrané polštáře. Sotva Naté stačil zkontrolovat všech sedm dětí, už nemohl najít malého Koanu. „Marmusi, jděte se po něm podívat,“ vyzval nejstarší svěřence.

„Jé!“ otočil oči v sloup. „To si snad...“

„Zdá se mi to, nebo jsem slyšel, že si jdete teď hned číst do knihovny?“ natahoval k nim ucho.

Zrzavý Marmus a jeho dva o hlavu větší kamarádi, kteří vypadali jako jeho ochranka, se beze slova sebrali a vyšli ze dvora. Brzy malého průzkumníka dovedli: „Prohrabával popelnice u protějšího domu,“ tvářili se ublíženě, jako kdyby jeho hledáním strávili celé dopoledne.

Malý kluk v bílém vytahaném tričku, které měl až po kolena, držel v náruči starý toustovač. Jeho očka byla rozšířená nadšením a za žádnou cenu ho nechtěl dát z ruky. „Kam se to poveze?“

Naté si s ním sedl opodál na betonovou lavičku. Nebyla ve stínu žádného z domů, jež se nad malým nádvořím tyčily jako hradby, takže jim slunce hrálo příjemně do tváří. Nešlo si nevšimnout, jak jsou oba stejně hubení. Zatímco se Koana snažil dostat dovnitř toustovače, Naté mu vysvětloval: „Všechno, co jíme, je balené v rozložitelných obalech. To znamená, že jakmile to hodíš do odpadkového koše, do několika dnů se to rozloží.“

„A proč se to nerozloží třeba v lednici?“ přestal se Koana na chvíli šfourot ve štěrbíně. Slunce mu teď svítilo přímo do kulatého obličejce, takže se roztomile šklebil.

„Funguje to jen v odpadkovém koši, je tak vyrobený.“ Naté přerušil svůj výklad, aby mohl zakřičet: „Hime! Přestaň otáčet Hedriku vzhůru nohama.“

„Líbí se jí to,“ bránil se zavalitý kluk s kudrnatými vlasy.

„Doufám, že to nemusím opakovat!“ dosáhl Naté nakonec svého. „Kde jsme to skončili?“

„A co tenhle toustovač?“

„Technologické součástky se musí recyklovat. To znamená, že se vyhazují do speciálních popelnic, roboti je ve svých továrnách rozeberou a zase z nich složí nový výrobek. Ten si pak můžeš koupit v obchodě.“

Koana si dal chodidla na sedák, přes kolena si přetáhnul o několik čísel větší tričko, takže z něj koukala jen hlava a prsty u nohou. „A kde jsou ty továrny?“

„Roboti žijí ve vlastních městech, většinou tady v Toráji. Mají rádi nížiny, protože tam mohou lépe získávat energii. Marmusi! Trvalo mi měsíc, než jsem Richarda minule opravil!“ okřikl Naté nejstaršího chlapce, který se právě přetahoval se svým kamarádem o malého robota. „Jestli toho hned teď nenecháš, budeš muset uklízet celý týden u mě v pokoji.“ Pomohlo to jako mávnutím kouzelným proutkem.

„A co oblečení? Co když mi je už malé?“ natahoval si Koana ještě více tričko, z něhož jen tak nevyroste. Další dvě děti, které se k nim mezitím připojily, jeho otázku dokola opakovaly: „Co oblečení? Co moje mikina? A podívej, moje tepláky. Mění barvu!“

„V oblečení jsou nanoboti. Právě díky nim můžeme měnit jeho barvu i tvar. Když se látka zničí nebo jich je už málo, vyhodíš ho normálně do koše.“

„Ti neroboti dělají to, že je moje oblečení každé ráno čisté?“

„Nanoboti. Ano, když jim dáš dostatek času, tak ti ho vyčistí.“

„Ukaž nám nějakého nanobota, prosím,“ tahali ho všichni tři za rukáv.

„To nejde, jsou moc malí. Navíc jsou doslova nalepení na vláknech látky.“

„Tak jednoho z nich přenes do kouzelné kostky. Prosím, prosím!“

„Héj. Vy jste ale mazaní,“ smál se Naté očima. Takhle to neměl nikdo jiný na světě. Popravdě by tak mohl vykrádat banky, aniž by zazněl jediný výstřel. Nejspíš by mu za to ještě poděkovali. „No dobře,“ souhlasil nakonec.

„Juchú,“ slétly se k němu děti jako kachny před drobek suchého chleba. Bylo to dlouho, co Naté naposledy použil své schopnosti. Sebral ze země průhlednou kostku velkou jako dlaň, která byla plná všeho možného. Od zrněk písku, která tam vypadala jako menší kameny, až po vlasy tlusté jako provazy. Pořádně s ní zatřepal, aby ji vyčistil, načež ji položil před napjaté publikum. Přiložil si dlaň na břicho, zatímco druhou ruku držel nad kostkou. Chvíli trvalo, než se mu podařilo přenést tak malý předmět. Navíc po takové době. Nakonec ta námaha stála za to, protože děti byly z robota v kostce nadšené. Vypadal jako chobotnice. Jeho chapadla se rozprostírala do prostoru a zase stahovala v pravidelném rytmu. Na hlavě měl řadu vysílačů a pod ní schovával něco jako chomáč vaty.

„Na co má tolik antének?“ zajímal se Koana.

„Aby se dorozuměl s ostatními.“

„Kolik jich na sobě asi mám?“

„Přfů,“ svraštil čelo Naté. „Asi dva miliony.“

„Váu,“ jásaly děti, i když si stěží dokázaly představit tohle číslo.

To už se k nim blížil Marmus s výrazem souzeného trestance. Dokonce měl spojené dlaně, jako by je měl v poutech. Naté

zeptal se: „Můžu jít dnes do města? Potřebuju něco v Garyho krámu.“

„Jako kdybys toho harampádí neměl dost. Zavaž mi to.“

„Beru to jako ano,“ uvázal jí na zádech mašli.

„Ale do pěti ať jseš doma, pomůžeš mi s večeří,“ upřela na něj kávově hnědé oči.

„Ano mámí,“ napodobil zdařile malého Koanu.

Velkou mámu to očividně pobavilo. „Jdi mi už z vočí,“ mávla tlustou paží. Než začala chystat oběd, podala mu ještě pár sušenek: „Tady máš na cestu.“ Vařila pěkně „postaru“. Nelíbila se jí představa domácnosti plné moderních technologií, kde všechno funguje úplně samo. Dokonce i své děti stříhala ručně. „Nechci se dožít doby, kdy budem i ty haranty vyrábět v plechovkách plných drátů.“

„No některé už takhle dělají, jen to je trochu větší plechovka,“ smál se Naté.

„To není žádná legrace, mladý muži,“ práskla ho utěrkou. „Mazej ke Garymu, než si to rozmyslím.“

Naté se nedal dvakrát pobízet a vyrazil ven. Z jejich čtvrti měli výhled na centrum Ubronis třpytící se nad horizontem. Každý z devíti mrakodrapů svým tvarem kopíroval horský vrcholek. Geminino pohoří, jak se nejbližší hory i centrum města nazývaly, právě zalévalo jasné polední slunce. Na jeho úpatí se nacházelo několik menších budov obklopených parky. Jako hlavní dopravní prostředek ve městě sloužily podzemní tunele, kde pasažéři cestovali v kapslích. Díky vysoké rychlosti se mohli dostat z jedné strany čtyřmilionové metropole na druhou během několika minut. Pokud Naté vyloženě nespěchal, šel vždy po svých.

Měl dost času, takže to vzal oklikou přes park Oxa Dama. Švitoření ptáků v korunách stromů byl jeden z mnoha důvodů, proč tak miloval jaro. Ubronis sice nebylo ničím významné, ani nepatřilo mezi největší města v Landii, ale rozhodně mělo ty

nejkrásnější parky. Procházel alejí lemovanou vysokými stromy, jejichž kmeny se jako by klaněly všem návštěvníkům, zatímco jejich koruny se na úplném vrchu proplétaly, takže tvořily nekonečnou bránu. Tuhle část Oxa Dama měl asi nejraději. Často tady vysedával celé hodiny a sledoval procházející měšťany, v jejichž tvářích se sklila stejná krása jako nad jejich hlavami. Jak se blížil k centru, potkával jich stále více. Ženy využily pěkného počasí a odhalily svá břicha i nohy, což byl další důvod, proč Naté tak miloval jaro.

Příjemné ticho nahradil ruch velkoměsta. Nalevo od něj se k nebi tyčil starý chrám z kamene a s obrovskými okny, pod kterými se jako mravenci hemžily stovky lidí. Jeho architekt vkusně doplnil hrubé kamenné zdi téměř neviditelnými skleněnými plochami, přes které byla vidět celá hlavní loď. Věž svatostánku nesla na svém vrcholu erb Ubronis. Dvě slunce byla vybrána jako památka na spojení dvou kdysi oddělených měst Ubroh a Nizé. Když vyšel zpoza chrámu, nestačil se divit. V širokých ulicích se mezi měšťany pohybovaly desítky robotů, kteří zřídka kdy opouštěli svá města. Byl tady nejen nejběžnější model U-302, ale i specializované typy robotů, které viděl poprvé v životě. Kousek od něj se nad zemí vznášel beznohý robot se šesti rukama.

„Dneska je přece Den techniky. Jak jsem mohl zapomenout?“ chytil se Naté za čelo. Po celém centru roboti předváděli své nejnovější výrobky a ti nejzámožnější obyvatelé města si je mohli za pořádný balík koupit. Obešel budovu připomínající obří vzducholod, která doopravdy vypadala, jako kdyby se vznášela, a zahrnul do jedné z postranních ulic. Byla lemovaná několikapatrovými domy, takže spíš připomínala tu jejich. V přízemí byly většinou obchody s běžným zbožím, od potravin přes oblečení až po takové speciality jako obchod se zvířaty, kde si mohli zájemci nechat naklonovat domácího mazlíčka, který jim zrovna pošel, nebo Garyho krám zapáchající už zdálky hydraulickým

olejem. Kšeftoval se starými, většinou bezcennými kusy technologie, kterými ho zásobovala jeho síť sběračů. A právě tam měl hubený kluk ve vytahaném tričku s vlasy připomínajícími mokrou slámu namířeno.

Když zacinkal zvonek, mužíček s pár mastnými vlasy na jinak plešaté hlavě se otočil a hlasitě mlasknul. Byl posazený na létajícím vozíku, přestože mohl už dávno používat náhradní nohy. Robotický skelet vybavený organickými nervy apokožkou už byl standardním vybavením landijských lékařů. I když celý život prodával roboty a součástky k nim, nikdy jim ve skutečnosti nevěřil. Možná právě proto, že věděl, jak fungují. Raději používal „tenhle vergl“, jak ho nazýval, kterého se vždy večer zbavil. Ten pocit, kdyby s těma nohama musel usínat. „Fuj,“ otřepal se. Jakmile zjistil, kdo je jeho dalším zákazníkem, objevil se na jeho tváři úsměv: „Á, mladej pán Naté vod Velký mámy. To je mi ale překvapení.“ Rychle k němu přiletěl, až shodil několik torz opřených o pult, za kterým až dosud levitoval: „Co pro tebe můžu udělat?“

„Potřebuju levý a pravý kloub pro M-kovou řadu. Bude to tak velikost šedesát,“ natáhl k němu jizvami posetou ruku.

Stařec se k němu sklonil, až se jeho upocené čelo téměř dotýkalo Natého dlaně. Dlouhou dobu na její obsah civěl, jako kdyby v životě nic takového neviděl, než sebou najednou trhnul: „Máš štěstí, že starouš Gary má úplně všecko.“

Zmizel kdesi vzadu, takže si Naté mohl v klidu prohlédnout vystavené náhradní díly. „Dejte mi raději od každého dva kusy,“ zakřičel ještě.

Uslyšel tupou ránu, to se asi Gary praštil do hlavy. Následovalo několik skřeků, než mu odvětil dost nepřesvědčivým tónem: „Cokoliv si mladej pán přeje.“

Jakmile si Naté všiml torza „U-třístovky“, nemohl z něj spustit oči. Úplně se viděl ve svém pokoji, jak pracuje na složení prvního robota v životní velikosti. A navíc tohle by byl kousek,

až k nim a poklekl na kolena, takže mu čouhala už jenom hlava. „Je mi velkou ctí.“

Jeho mistr ho vytáhnul za paže zpátky na nohy. Kdyby měl ještě jednu ruku volnou, určitě by se chytil za čelo. „Nejdřív si uděláme rozcvičku. Dnes musíš být obzvlášť přesný,“ vložil mu do malých dlaní klíč. Naté se znovu uklonil. Tráva příjemně šustila, jak se jí prodíral do kopce. Jeho zlatavá hlava se pomalu pohybovala v zeleno stříbrném poli, než konečně zmizela za statným dubem, který tady stál už od nepaměti. „To stačí,“ zakřičel mistr Loté.

Naté si sedl do tureckého sedu a začal s přenášením. Zaměřil svého mistra, potom jeho ruku a konečně zvednutý malíček. „Teď!“ našlo si oko klíče svůj cíl.

„Výborně,“ byl Loté nad míru spokojený.

Jeho dvakrát širší kolega jen zavřel oči a rozpažil ruce. Jakmile znovu spojil dlaně, objevil se vedle Natého. „A teď přenes sám sebe,“ sdělil mu s vědomím toho, že bude dosud nejmladším učněm, který to zvládl.

„Dobře,“ zadíval se Naté na svého učitele, který byl dobrých sto metrů od nich. Sledoval ho dlouho, potřeboval zaměřit vzdálenost přesně. Zavřel oči, natáhl ruce k obloze a pomalu začal rozpažovat. Na jeho čele se objevily první kapky potu. Srdce mu bilo čím dál rychleji. V duchu si opakoval: „Spoj levou ruku, tam kde jsi, s tou pravou, tam kde chceš být. Když se jeho dlaně potkaly, nával energie mu je málem rozevřel. Vší silou je k sobě přitiskl, aby ji ovládl. „Podařilo se!“ Pomalu od sebe ruce oddaloval, takže koule mihotajícího se světla, jež mezi nimi vznikla, za chvíli obsáhla celou jeho maličkost. Jedinou myšlenkou přenos dokončil.

Ucítil silnou bolest, jako by se do jeho těla zabodávaly tisíce jehel. Netušil, kde je, ani co se děje, ale věděl, že se odsud musí dostat pryč. Oči ho pálily stále více. Všude kolem byla taková tma. Pokusil se pohnout rukou, ale jen to zhoršil. Jako by mu ji

někdo právě urval. Zakřičel bolestí a v tu chvíli měl ústa plná mazlavé hmoty. „Nechci tady umřít,“ začal se dusit. Vybavil si to nejbezpečnější místo na světě, které znal. Máma se dlouho smířovala s jeho odchodem do Údolí světla. Když se loučili, objímala ho, jako kdyby to bylo naposled. „Prosím, chci být u ní! Mami!“ zbývalo mu pár posledních vteřin. Když se mysl dítěte na něco upne a celou duší po tom touží, máloco ji zastaví. Propadající se do hlubin konečně uslyšel její hlas: „Musíme ho hned dostat do medibotu! Miláčku, jsem u tebe. Jsem u tebe, ššš...“

„Mami!“ Vtom se probudil. Snažil se nadechnout, ale nešlo to. Bylo to už tak dávno, ale přesto měl pocit, že se to stalo právě teď. Celý vyplašený si prohmatával tělo. Pyžamo i postel byly celé propocené, ale krvácející rány tam nenašel. Jen jizvy. Po chvíli se uklidnil alespoň natolik, že začal normálně dýchat. Podařilo se mu tenhle zážitek úplně vytěsnit z hlavy. „Proč se mi ty vzpomínky teď vrátily?“ Zbytek noci se jen převaloval. Trvalo to snad celou věčnost. Chvíli si prohlížel malý kamínek, který od té doby nosil na krku, načež ho vši silou sevřel v dlani.

„Kdyby byl jen o kousek blíž tvému srdci, nedokázali bychom tě už zachránit,“ řekl mu tehdy táta.

Naté se ve vzpomínkách vrátil do údolí. Přemýšlel o tom, jestli byl dnešní sen nějakým znamením nebo jen jakýmsi výkřikem do tmy. Měl v životě všechno ujasněné. „Chtěl jsem zůstat tady a starat se o děti, ale teď?“ Jako kdyby mu uvnitř hlavy vybuchla bomba. Všechno rozházela. „Co to má všechno znamenat?“

Civěl do stropu ještě další hodinu. Když sebral dostatek odvahy, zamířil rovnou do ložnice Velké mámy. Byla už zvyklá, že se čas od času probudila a on tiše seděl vedle ní. „Co se děje?“ zeptala se rozespale.

„Musím odejít,“ třásl se mu hlas. „Potřebuju odpovědi, ale brzy se zase vrátím.“

Velká máma zamžourala a otřela si oči: „Lidi v tvym věku maj tím víc otázek, čím víc dostanou odpovědí.“

Naté věděl, kam tím míří: „Kdybych se nevrátil, určitě někoho najdeš.“

„Vždycky se někdo objeví. Jsi moc hodnej kluk, nenech si vod nikoho namluvit nic jinýho. A teď pojď,“ napřáhla ruce. „Ještě jednou Velkou mámu obejmí.“

5.

POSVÁTNÉ MÍSTO

„Kobu! Kobu! Kde se zas touláš? No tak, Kobu!“ zařval Chára z plných plic. „Poslední dobou to dělá pořád,“ postěžoval si. Vyšvihl se na větev nad sebou, aby měl lepší rozhled. Zdejší les byl jiný než ten jejich. Pod hustým stromovím nebyla žádná vegetace, jen popadané kusy stromů a hnijící listí. Zatímco se díval po svém kamarádovi, vrátil se myšlenkami zpátky domů. „Zvláštní,“ necítil stesk po vesnici ani po své rodině. Jako kdyby vůbec neodešel. Jako kdyby s nimi měl dnes večeřet u jednoho stolu. „Asi mi to teprve dojde,“ vydal se ve stopách, které nemohly patřit nikomu jinému než robotovi.

Kobu mezitím zkoumal cvrčka. Pozoroval každý jeho detail. Jak jeho dlouhé nohy pomocí kloubů perfektně zapadají do malého, a přesto odolného těla, křídla hrající všemi barvami i dlouhá tykadla. Jakmile si ho pořádně prohlédl, rozevřel kovové dlaně. Jeho nedobrovolný nájemník okamžitě odskočil. Kobu ho chvíli pozoroval, načež se vydal polem zlatavé trávy, z níž sem tam vykukoval nějaký ten keř, zpátky do pralesa. Kůra krajních stromů byla popraskaná vlivem silných větrů typických pro tuhle oblast. „Tolik si toho pamatují,“ sjížděl rukou po hrbolatém kmeni. Ještě nedávno bylo tohle všechno něco obyčejného, jen součást ekosystému planety. Až teď pochopil, jak je příroda dokonalá, propojená se vším. „Já jenom hádám, ale příroda ví všechno, opravdu všechno.“

Z přemýšlení ho vyrušilo až zapraskání větve. „Jseš čím dál tím divnější,“ snažil se Chára nabrat dech.

„Na tebe pořád nemám,“ nešetřil ho Kobu.

„Aspoň je s tebou konečně sranda,“ drbal se Chára na hlavě.
„Pojď už. Do večera chci být u portálu.“

Na prales se pozvolna snášel plášť noci. Denní cvrkot, šustění listů i zpívání ptáků nahradilo nezvyklé ticho. Chára byl totiž pověstný tím, že nezavřel ústa, jak byl den dlouhý. Mluvil před jídlem, mluvil při jídle, mluvil po jídle, a dokonce i ze spaní.
„Můžu se tě na něco zeptat?“ promluvil konečně Kobu.

„Jep.“

„Jak na tebe působím, od té doby, co jsem ožil?“

„Těžko říct,“ prohlížel si Chára svého kamaráda. Jeho tvář byla stejně chladná, ani v jeho hlase nebyly znát žádné emoce, přesto se něco změnilo. „Jsi pořád stejný a zároveň úplně jiný.“

Kobu měl v hlavě pořádný zmatek. Všechno pro něj teď bylo úplně nové, dokonce i Chára. Musel se vyrovnat se všemi těmi pocity, které zažíval. Když si v mysli přehrával určitou vzpomínku, automaticky se k ní odkudsi vynořovaly emoce a napevno se k ní vázaly. Sledoval Chárův snědý obličej, který na první pohled prozrazoval to zásadní o jeho povaze – nikdy se nezastaví. Dominoval mu široký nos posazený mezi mužnými tvářemi, tmavé nepoddajné oči a chybějící přední zub. Kobu teď chápal jeho touhu objevovat svět, vlastně to bylo to první, na co po probuzení myslel. „Snažím se dívat na svět stejnýma očima, ale občas se v emocích úplně ztratím. Obdivuju vás lidi, že je dokážete tak ovládat.“

„A tos mi pořád vyčítal, že se předvádím. Teď už víš, jaký to je.“

„Pořád si myslím, že se předvádíš,“ ujistil ho Kobu. „Já jsem Chára,“ začal mluvit jeho hlasem. „Jsem nejlepší na světě. Všechny holky po mně touží, ale já je odmítám, protože chci princeznu.“

„Vůbec nechápu, kdes na to přišel.“

„Nešlo si nevšimnout, jak ti povadnul úsměv, když nám oznámila, že s námi nepůjde do Zigady.“

K tomu Chára neměl co dodat. Raději mlčel a soustředil se na chůzi. Pořád si nemohl zvyknout na boty. I když měly speciální vlastnost, jež napodobovala chození na bosu, měl pocit, že se učí znovu chodit. Nejraději by je zahodil někam do džungle.

Když konečně vyšli z pralesa, zapadající slunce jim zasvítilo přímo do obličeje. Ušlapanou lesní cestu vystřídala dlažba klikaticí se do mírného kopce, na jehož vrcholu stál portál. Dorazili k němu až za tmy. Jeho ocelová konstrukce tvořená třemi do oblouku prohnutými rameny, jejichž hroty se nahoře skoro dotýkaly, budila respekt. O to víc, protože Chára nebyl zvyklý takhle vysoké stavby vůbec vídat. „Musí být vysoký alespoň padesát metrů,“ zalamoval krk.

„Od ocelového podstavce po hroty transformátorů má přesně jedenasedmdesát metrů,“ doplnil ho Kobu. Chára chtěl na ovládacím panelu zadat cílovou stanici, ale jeho kamarád ho zastavil: „Pojďme rovnou do prostoru přenosu, mohu ho ovládat dálkově. Mezitím jsem ho aktivoval. Chvilí potrvá, než se nabije.“

„Jep,“ byl Chára najednou celý nespůj. Kdyby byl Kobu ve své kůži, už dávno by mu došlo, proč celý den nemluvil.

Postavili se do kruhu, z něhož se k hvězdné obloze zvedala tři mohutná ramena jako chapadla obří chobotnice. Když si Chára stoupl přesně do jeho středu, mohl vidět, jak úzká je mezera mezi jejich hroty. Slabé hučení, kterého si nejdříve vůbec nevšiml, nabíralo na intenzitě. Necítil se moc dobře. Nebyl zvyklý na technologie a už vůbec ne na takové, které ho rozloží na malé kousíčky, aby ho vyplivly tisíce kilometrů odsud. „Zdraví vás vaše průvodkyně,“ ozval se příjemný ženský hlas. „Pokud se přenášíte poprvé, držte se prosím těchto základních pravidel.“ Nechybělo mezi nimi, aby cestující po celou dobu přenosu neopouštěli vyznačený prostor, ani z něj nevystřkovali ruce či jiné části těla. „Až se rozsvítí červená světla, zadržte prosím na chvíli dech.“ Chára už nehodlal své pochyby nadále skrývat. „Zastav to. Půjdu raději pěšky.“

Popálil si ho totiž o rozpálený kámen. Skoro to vypadalo, jako když tančí, když vcházel dovnitř.

„A já prý srandovně chodím,“ vysmíval se mu Kobu.

Po cestě si Chára všiml, že stromy jsou o něco menší než u nich doma, ovšem i tak dosahovaly úctyhodné výšky. Kolem lesní stezky se tu a tam pásla divoká zvěř. Hnědí krasavci měli asi metr v kohoutku a z dolní čelisti jim vyrůstal pár klů, které z nich nedělaly tu nejsnadnější kořist. Na přítomnost lidí byli nejspíš zvyklí. Když kolem nich procházeli, jen líně zvedli hlavu a po chvíli ostražitě koukání se dál pásli. Někdy úplně u cesty, jindy hlouběji v lese, vystupovaly ze země kameny. Měly různé tvary od neopracovaných balvanů přes rozpadlé sloupy až po totemy a sochy zvířat, lidí i jiných bytostí. Z některých šel opravdu strach. Obzvlášť z těch, které byly třikrát větší než Chára a byly zachycené v bojové pozici. „Tenhle s velkou hlavou a rukama zabořenýma v zemi je odd,“ ukazoval Kobu na sochu dosahující do výše stromů. „Rozhodně bys ho nechtěl potkat.“

Ať už to bylo cokoliv, běhal z toho Chárovi mráz po zádech. Pták sedící té obludě na rameni, který je sledoval s nakloněnou hlavou, děsivý výjev ještě umocňoval. „Půjdem.“ Po chvíli narazili na rozvaliny zarůstající trávou. Les si pomalu bral to, co mu právem náleželo. Na kamenné desce v jejich středu stálo:

— M _ □ — J — L — J _ P Γ = L =
— L — □ L ≡ Π — — □ — L —

„Pamatuji si, jak bylo osídleno údolí,“ přeložil nápis Kobu.

Chára si sedl na paty a bezděčně na kámen sáhnul. „Co se děje?“ rozhlížel se. „Kde to jsem?!“ Stejnou cestou, ovšem zcela zarostlou stromy, sem právě dorazilo jedenáct poutníků. Utábořili se přímo před překvapeným Chárou. Odění do šatů, které nikdy neviděl, rozdělali oheň nástroji, o nichž neměl ani ponětí, že existují. Ještě téhož večera živě diskutovali o tom, jak je

Chára s námahou otevřel oči. Cítil se o dost hůř než včera. Celý den putování po kamenité poušti, kde se nedalo ukrýt před sluncem, spolu se zdoláním velkého převýšení, si vybral svou daň. Bolel ho každý sval na těle, chodidla měl posetá puchýři, ale nejhorší byla ta bolest hlavy. Pokukováním po artefaktech strávili příliš mnoho času, aniž by tušili, že se blíží bouřka. Do vesnice jim v tu chvíli zbývalo ještě dvacet kilometrů. Pak už si pamatoval jen zablácenou cestu, hustý déšť a tmu. Vůbec si nevybavoval, jak se dostal sem.

Na stolku vedle něj ležely chlebové placky. „Kdo je sem donesl? A kdy?“ rozhlédl se po skromně zařízené ložnici. Když se zkusil posadit, připadal si jako loutka s přerezanými provazy. Se zařatými zuby se procvičil, což sice nezmírnilo jeho bolest, ale alespoň se mohl hýbat. Dal si dvě placky, které chutnaly o dost lépe, než vypadaly, a prohlédl si svůj nový domov. Nikde nebylo ani nohy. Třípokojevý dům měl hliněné stěny, až na jednu, která byla celá prosklená. Do společenské místnosti skrz ni pronikalo oslňující světlo, takže Chára neviděl ven. Když se dobelhal ke dveřím, úplně zapomněl na bolest a vlastně i na všechno ostatní.

„To se mi snad zdá,“ pozoroval monument vypínající se k nebi. Stavba byla složená z různě velikých čtyřstěnů navazujících na sebe. Ten největší z nich měřil alespoň sto metrů. Každá z desítek stěn byla z jiné barvy a materiálu, ale celé dílo působilo neskutečně kompaktním dojmem. Černá stěna na druhém největším tetraedru se leskla v záři slunce, zatímco ta naproti byla prosklená. Na stěně menšího čtyřstěnu, který na ni navazoval, byla zase vysázená tráva. Lesklé i drsné, tmavé i pestrobarevné, přírodní i umělé. Chára ani netušil, z čeho všeho se dá stavět.

Aby toho nebylo málo, měla obří stavba na různých místech visuté zahrady. Každá z nich byla v trochu jiném úhlu i pozici. Byly na nich rostliny, které Chára znal, ale i takové, které na něj působily nesmírně exoticky. Žasnul nad tím, kolik různých

druhů jehličnatých stromů existuje. Na jednu zahradu dopadalo daleko více světla, takže její obrys jasně zářil.

„Nechtěl jsem ti včera kazit překvapení,“ probudil ho ze snění Kobu.

„U-e-co?“ měl Chára pořád spadlou čelist.

„Byl jsi tak smutný z toho, že se nezachoval. Nemohl jsem ti přece říct, že postavili nový Chrám světla.“

„Nebyl jsem smutnej, nepřeháněj,“ založil si Chára ruce na hrudi. „To je megahustý,“ nemohl z klenoty v srdci Zigady spustit oči. „V životě jsem nic tak krásnýho neviděl.“

„Je známý po celé Landii. Všiml sis, že ty okrasné terasy jsou vlastně obří sluneční hodiny?“

„Jasně, že všiml.“

„Teď zrovna svítí slunce na tamtu,“ natáhl Kobu ocelovou paži, „A tamtu, což nám dělá půl druhé.“

Chára uznale zapískal, což rozesmálo partu kolemjdoucích holek. Potom, co si je prohlédl, nemohl jinak než pochvalně zavýskání zopakovat. Jejich exotické rysy ve tváři i úplně jiná stavba těla, než na jakou byl zvyklý, ho doslova nadchly. „Tady se mi bude líbit,“ pomyslel si. Nejvíce se mu pozdávala dlouhovlasá dívka v červeném tričku, které jako jediná nesklouzla pohledem, když se jí zadíval přímo do očí. Až když zmizela z dohledu, začal znovu vnímat okolní svět. Bylo tady pěkně živo. Na verandě sousedního domu česala nějaká holčička svou starší kamarádku, pár metrů od nich seděl v trávě dohola ostříhaný mladík ve sněhově bílém hábitu a sluchátky v uších. Něco čmáral na rozloženou skicu, která se mu v mírném vánku neustále nadzvedávala. Ale to hlavní byly hloučky chodící sem a tam po náměstí. Od nejmenších dětí až po téměř dospělé, oblečení do všeho možného i nemožného, hučeli jako divoká řeka.

Kobu si nemohl nevšimnout, jak se po nich někteří dívají: „Měl bys vyměnit bederní roušku za něco méně nápadného.“

„Nedívají se po mně, ty ucho.“

„Ty jsi Kobu?“ zastavil se u nich mladík s menší, ale dobře vypracovanou postavou. Byl stejně snědý jako Chára.

„Ano.“

„V tom případě ty musíš být Chára.“

„Jep. A ty jsi...?“

„Jeroným. Co to máš se zubem?“

„To je památka na jeden krkolomný pád ze stromu, abych si příště dával větší pozor.“

„Moc to ovšem nepomáhá,“ nenechal si Kobu ujít příležitost.

„Pojďte za mnou,“ vybídl je. „Ukážu vám vaše doupata, pak se máte hlásit u velmistra Draifuse.“

„Naše co?“ škrábal se Chára na hlavě.

„Doupata,“ odpověděl pobaveně. „Domy, ve kterých bydlíme.“

Prohlídka ubytování proběhla rychle. Potom, co jim Jeroným ukázal jídelnu a to nejdůležitější z Chrámu světla, odvedl je k Draifusovi. Pro Cháru bylo samozřejmě podstatné, kde je jídelna, o ostatní se nezajímal. Čekali před velmistrovou pracovnou asi půl hodiny, což se projevilo na náladě. Jestli něco doopravdy nesnášel, bylo to právě čekání. Jeroným se zdvořile ptal na jeho kmen, vyprávěl mu o tom svém, ale Chára mu odpovídal stále podrážděněji, takže toho raději nechal. Než je velmistr konečně přijal, vystřídal se v jeho pracovně pět lidí. Když ho spatřil, nevěděl proč, ale vrátila se mu dobrá nálada. Velmistr Draifus byl střední atletické postavy a měl na sobě volné tričko se smajlíkem, což Chára u někoho tak váženého nečekal. Jak záhy zjistil, dokonale to sedělo k jeho živé, otevřené povaze. Další, co upoutalo jeho pozornost, byl velmistrův knír a zarostlá brada kontrastující s hladce oholenými tvářemi a obdélníkové brýle, pod nimiž se skrývaly až dětsky rozzářené oči. „Určitě nezkaží žádnou srandu,“ radoval se v duchu.

„Začínáš správně,“ vylekal ho mistr Gros, který ho prováděl první fází výcviku. Byl to vysoký hubený muž s kozí brádkou a dlouhými rozevlátými vlasy. Měl na sobě ošoupané sako a... „Cože?“ nevěřil Chára svým očím. Zeleně károvaný kilt. Na jednu stranu z něj šel strach, na tu druhou vypadal neskutečně vtipně. Chára svoje dilema, jestli se ho má bát, nebo se mu začít smát, vyřešil uctivou poklonou.

„Starodávné umění poskytuje člověku mnoho výhod, jak brzy sám poznáš. Nejdříve ti řeknu něco málo k teorii, pak budeme společně zhmotňovat,“ měl Gros neskutečně tvrdý přízvuk.

„Teorie? Jako vážně?“ pomyslel si Chára.

„Základem je Matka příroda, která tě ve své nekonečné moudrosti vybavila schopností materializovat živé i neživé věci.“

„Cože? Jak živý?!“ probudil se konečně.

„Nepřerušuj můj výklad,“ ohradil se dvoumetrový mistr. Jeho dlouhé vlasy se přitom nadzvedly, takže z něj šel opravdu strach. Chára byl moc rád, že se mu předtím neposmíval. „Prostor na otázky ti dám pak.“ Když mluvil, připomínal kladivo zatloukající hřebíky. „Příroda sahá po tomtéž materiálu, ať už tvoří galaxie, deštný prales, nebo lidské tělo. Základem jsou tvé myšlenky a pocity,“ opadly zase mistrovi vlasy. „Nepotřebuješ žádné nástroje ani předměty, abys tvořil. Stačí ti jen mysl a tvůj duch. A teď tvé otázky.“

„Mně se lépe zhmotňuje, když u toho hejbu rukama,“ přiznal se Chára. „Rozuměl jsem správně, že můžu materializovat i živý věci?“

„Tělo používají ze začátku všichni, ani kdejakému mistrovi to není cizí. Je to, jako když o něčem mluvíš a nevíš, jak to říct, tak si pomůžeš rukama. Důležité je uvědomit si, že hlavním nástrojem je tvá mysl,“ ukázal Gros na spánek. „A ano, rozuměl jsi správně. Můžeš neživým věcem vdechnout život, ty sám bys to měl vědět nejlépe,“ zvedl obočí do závratných výšin. „A teď mi ukaž, co umíš, můj milý svěřence,“ vydal se mistr na louku,

přičemž vůbec nezvedal nohy. Jako kdyby se pohyboval na jedoucím páse.

„Je čím dál divnější,“ pomyslel si Chára. Nabral do dlaní trochu vody z nedalekého potoka a několika pohyby rukou z ní vytvořil kouli.

„Výborně. A teď z toho vytvoř rostlinu,“ nasypal mu Gros do dlaně několik semínek.

Chára znervózněl, tohle ještě nikdy nezkoušel. Druhou rukou je přikryl a začal materializovat. Ačkoliv se snažil ze všech sil, nic se nestalo. „To nejde!“ natáhl ruku. Semínka vypadala úplně stejně.

„Vážně?“ sevřel je mistr v dlani. Když ji znovu rozevřel, klíčky z nich malé kulaté lístečky. „Materializace není jen o myšlení, musíš to cítit. Musíš pochopit, že ten zázrak neděláš ty, ale duch přírody sídlící hluboko v tobě,“ přiložil si ruce k hrudi. „Popřemýšlej o tom do zítřejšího rozbřesku. Sejdeme se opět tady.“

Druhou věcí, kterou Chára kromě čekání z hloubi duše nenesá, bylo, když ho někdo poučoval. Snažil se udržet nasloučající výraz, ale hned pod ním to děsně vřelo. „Ano.“

„Dnes máš za úkol co nejvěrněji zhmotnit loď, kterou vidíš na tomto obraze,“ začal Gros rozbalovat plátno, které si doslova přitáhl z nedaleké lavičky. „Jak to udělal?“ mnul si oči Chára. Hned nato se pustil do práce. Mistr ho chvíli pozoroval, načež k němu přistoupil: „Poslouchej své tělo. Tady propni nohu, přesně tak, to je ono.“

Když se Chára po chvíli usilovné práce ohlédl, Gros byl pryč. Jak se objevil, tak izmizel. Pracoval na lodi celé hodiny. Bylo pozdní odpoledne, když se mu podařilo dokončit stěžně, plachty, kormidlo i všechny ploutve historického plavidla. Celý vyčerpaný si sedl do trávy, odkud své dílo pozoroval.

„Páni. Je nádherná. Přesně tak jsem si to představoval,“ probudil ho něčí hlas z polospánku. Nad lodí se skláněl zavážený klučina v turbanu. Chára po něm zmateně mžoural, než se

představil: „Jsem Samo. Obraz, který jsi použil jako předlohu, jsem namaloval já. Tenhle druh už se strašně dlouho nepoužívá.“

„Jsem Chára. Bydlíš taky ve Vesnici povolanych?“

„Vlastně spolu bydlíme na pokoji,“ culil se Samo. „Mistr Gros mě pro tebe poslal, je čas na oběd. Udělals ji tak velkou, nezapomněls na jedinej detail,“ projížděl prsty po povrchu plachetnice.

„Odkud víš, že taková loď existovala a jak vlastně vypadala?“

„A ty víš odkud, jak z bláta udělat něco takovýho?“

6.

TEĎ, NEBO NIKDY

Naté si otřel zpcené čelo. Ke kamennému průchodu zbývalo už jen několik set metrů. Otočil se, aby se naposledy podíval na krajinu pod sebou. Řeka Lagnis vytékající z údolí několik kilometrů od Severní soutěsky se klikatila pralesem a mizela v hustém oparu. Všude kolem si prozpěvovali ptáci, z mlhy se jich občas vynořilo celé hejno, aby v ní vzápětí beze stopy zmizelo. I když bylo v Ubronis hodně zeleně, pořád to byla betonová džungle a s tímhle se to nedalo srovnávat.

Když dorazil ke vchodu, klekl si na kolena a přešel prsty po jeho drsném povrchu. Zaplavily ho stejné pocity, jako když tudy procházel naposledy. Pro ostatní to byly jen kameny naskládané na sebe, ale pro něj představovaly vstup do úplně jiného světa – nepředstavitelně krásného, zábavného a plného překvapení. Většinu lidí, na kterých mu nejvíce záleželo, poznal právě tady.

Vydal se pěšinou dolů z kopce, kde ho jako první přivítaly nejroztomilejší obyvatelky Údolí světla. Dvě lesní víly přelétávaly sem tam a mířily přímo k němu. Jejich křídla se třpytila v ranním světle. Měly zelenomodrá tělíčka, která nebyla větší než dětská dlaň a byla svou stavbou podobná těm lidským. Až na to, že místo vlasů jim z hlavičky vyrůstaly malé větvičky a jejich nohy byly napůl kořeny. Stejně jako stromy je používaly k výživě. To byl i důvod, proč neměly žádná ústa na obličej, který se podobal tomu lidskému jenom tím, že na něm byl pár očí. Víly ho několikrát obletěly, načež začaly vydávat zvuk, který byl pro ně tak typický. Bylo to něco mezi švitořením, chichotáním a předením. Zatímco se jedna spokojeně otírala o jeho ruku, ta

druhá se mu usadila na rameni. Lesní víly měly totiž společnou paměť. I když se s ním tyhle dvě v životě nepotkaly, pamatovaly si na dlouhé hodiny, kdy jim hrával na flétnu opřený o strom.

Minul stádo gargusů pasoucí se kousek od stezky, aby v uctivé vzdálenosti obešel haracha vyhřívajícího se na slunci přímo uprostřed cesty. Když se tenhle drobek cítil ohrožený, vystřeloval všude kolem ostny, kterých měl na kulatých zádech opravdu železnou zásobu. Proběhl přes několik mostků klenoucích se nad horskými potůčky a už byl na dohled od Merejských zahrad, kde našel přesně to, v co doufal. Mistr Loté se pomalu procházel dumající jako vždy, takže si ho nejdříve vůbec nevěšiml. Jeho husté vlasy pořád připomínaly lví hřívu, na druhou stranu trochu shodil, takže byl zrovna tak vyhublý jako Naté. Krok měl o něco chatrnější, ovšem nejvíce se změnil v obličeji. Kolem kulatého nosu s velkou červenou špičkou se nahromadily vrásky, takže jeho tvář připomínala kůru stromu. Když si Natého konečně všimnul, vyhrkly mu do očí slzy. „Věděl jsem, že se jednou vrátíš,“ upustil stařeckou hůl, aby ho objal. „Už je z tebe muž.“

Když Natého konečně pustil, takže se mohl znovu nadechnout, ten se pro ni sehnul: „Tady máte, mistře. Chyběl jste mi.“

Bylo to poprvé, co se viděli od té nehody. Loté měl konečně příležitost se mu omluvit: „Neustále si vyčítám, co se stalo. Nebyl jsi ještě připravený. Měl jsem to vědět. Když mě tví rodiče zavolali, že ses k nim polomrtvý přenesl, chci říct,“ odmlčel se. „Nikdy jsem nebyl za nic na světě tolik vděčný,“ zadíval se do Natého pastelově modrých očí.

„Já vím. Naši mi říkali, že to byla tak vážná zranění, že, že,“ zakoktal se Naté. Pořád se mu o tom špatně mluvilo. „Prý bylo téměř nemožné, abych to zvládl.“

„Ale zvládl,“ nadzvedl mistr svou hůl.

„Dodnes netuším, co se vlastně stalo. Jsem si jistý, že jsem místo přenosu zaměřil správně.“

Z této pozice bylo vidět dvaatřicet vrcholů. Další důkaz toho, jak dlouhou má Údolí světla historii. „Nevěděl,“ zastavila se dvě jasně modrá světla na velmistrově tváři.

„Ještě je toho hodně, co musíš o tomhle místě zjistit. I když, jak jsem slyšel, včera jsi vůbec nezahálel,“ ukázal Draifus na volné místo vedle sebe.

„Nezahálel,“ přijal Kobu jeho nabídku. „Stihl jsem projít Hlavní tábor i jeho nejbližší okolí.“

„A co bylo cílem tvého průzkumu?“ bavil se s ním velmistr řečí, které Kobu dobře rozuměl.

„Analyzovat, jak vnější svět působí na moji živou část.“

„Jinými slovy jsi sledoval své emoce.“

„Ano.“

„A jak se tedy cítíš?“

Kobu nevěděl, co má na to odpovědět.

„Je těžké o tom mluvit, že? Ale nic si z toho nedělej. Spousta z nás to neumí.“

„Jako třeba Chára, ale proč je to tak důležité? Proč bych měl mluvit o svých pocitech?“

„To je záludná otázka,“ potáhl si znovu velmistr. „Živé bytosti spolu komunikují mnoha způsoby. Některé věci dokážeme pochopit jedinečně skrze emoce. Třeba pro člověka není nic horšího než něco prožívat a nemít to s kým sdílet.“

Kobu to začínal chápat: „Dokonce ani Chára to nedokázal. O své pocity se dělil se mnou.“ Jako robot to nepotřeboval, ale jeho lidské části by to nejspíše prospělo. „Mohu si o svých pocitech promluvit s vámi?“

„Samozřejmě,“ odvětil Draifus pohotově.

Kobu k němu ihned pocítil to, čemu lidé říkají náklonnost. Pokusil se teď popsat něco takřka nepopsatelného. Proplétalo se to mezi jeho myšlenkami a až dosud tomu nevěnoval žádnou pozornost, přestože to stále nabývalo na síle: „Když jsem žil s Chárou u kmene Namari, místní si mě často dobírali. Nikdy

jsem tomu nepřikládal význam, ale od mého probuzení je to jinak,“ odmlčel se.

„Chápu. Už ti není jedno, co si o tobě ostatní myslí, je to tak?“

Kobu poprvé v životě přestal kontrolovat, jestli to, co vychází z jeho úst, dává smysl. Nechal ty shluky dat schované mezi uspořádanými informacemi prostě proudit: „Nevím proč, ale očekával jsem, že tady to bude jiné, ale není. Mám odost lepší sluch než vy, takže slyším i to, co bych neměl.“

„A co jsi slyšel?“

„Co tady dělá ta plechová huba? Takovej šereda,“ odvětil Kobu holčičím hlasem. „Proč sem vzali robota? Nechápu to!“ promluvil nějaký kluk. Kobu znovu použil dívčí hlas, tentokrát zněl daleko vystrašeněji: „Je nebezpečný, držte se od něj dál.“ Nakonec dodal hlasem, podle něhož velmistr poznal svého oblíbeného učně: „Měli bychom si o něm promluvit s Draifusem, nepatří sem.“

„A co cítíš právě teď?“

„Nepochopení, samotu, nenávisť.“

Draifus moc dobře věděl, jak moc dovedou druzí ublížit, aniž by si to sami uvědomili. Přiložil si ruce k ústům a vypadal obzvlášť ustaraně. „Jsi jiný než oni. My lidé se bojíme toho, co neznáme. Když se na tebe podívají, nevidí živou bytost, ale stroj, který jim může ublížit.“

„Chápu. Je to instinkt, pomáhá vašemu druhu přežít, ale jedna má část tím neskutečně trpí. Ta část, která chce být jako ostatní. Chce zapadnout do těch procházejících se skupinek a být jedním z vás. Nechci, aby si na mě ukazovali prstem se strachem v očích. Bolí to,“ zatnul Kobu ruku v pěst. „Nikdy nebudu jako vy. Nikdy mě nepřijmete. Nikdy se nestanu tím, po čem toužím nejvíce. Zůstanu navždy odstrčený. Nepochopený. Cítím se podvedený. Proč se to stalo zrovna mně?“ přestal najednou mluvit, jako kdyby ho někdo utnul, načež se znovu začal

ovládat: „Tahle část získává stále větší hlas v mých podprogramech a já ji nedokážu kontrolovat. Co s tím mám dělat?“

Velmistr dlouho mlčel. Několikrát si prohrábl vlasy a popostrčil své obdélníkové brýle více na nos, ale jinak měl nepřítomný výraz. Jako kdyby hledal odpověď na tu nejtěžší otázku, jakou kdy dostal. Když v lehkém vánku zašuměly zelené listy s červenou žilnatinou, vzhlédl k nim. Sluneční paprsky se opřely do jeho pravé tváře, takže vypadala jako ze zlata.

„Říká se, že byly kdysi lidmi,“ hleděl do širokých korun, jež se navzájem proplétaly. „Přišli ze západu a usídlili se právě tady, na vršku s výhledem na řeku i jezero. To místo je naprosto fascinováno, bylo vším, co k životu potřebovali. Přestali proto vyhledávat dobrodružství a žili stále usedlejší životem. S dřevnatější kůží a tuhnoucími klouby začali zarůstat do země. Na zimu vždy usnuli tvrdým spánkem a opět zapomněli na další část sebe sama. Nakonec si už nikdo z nich nepamatoval, odkud přišli, ani kým byli předtím. Nezbylo po nich nic. Jen rudá míza připomínající krev, jež kdysi kolovala v jejich žilách. Uběhla celá staletí. Až jednou, jednoho krásného letního večera, kdy krajina vypadala nekonečná, tak plná naděje, jeden z nich zatoužil spatřit svět. Věděl, že jakmile vytrhne své hrubé kořeny ze studené země, nebude cesty zpět. Nedošel daleko, jen na další kopec. Při výhledu na krajinu, kterou ještě nikdy nespatriil, zemřel. Říká se, že právě tam,“ ukázal Draifus na malý pahorek na západě, „se z uschlých listů a hnijící kůry zrodily první lesní víly a rozletěly se do světa.“

Velmistr se teď podíval na Kobu způsobem, jakým to ještě nikdo neudělal. Jako by prohlédl přímo do jeho nitra a něco mu předal.

„Děkuji,“ cítil Kobu poprvé v životě, jaké to je být milovaný.

„Víš, že se kdysi posmívali lidem, kteří mluvili o schopnosti člověka materializovat? Průkopníci to mají vždy těžké. Nikdy nezapomeň na svou odlišnost. Nikdy nezapomeň, kým jsi. Jsi

„Tak proč se tady cítím tak mizerně?“ povzdechl si Chára. „Je čas na další lekci,“ slezl ze stromu.

„Máš skvělou techniku,“ chválil ho Gros. „Vlastně asi nejlepší, jakou jsem kdy u nováčka viděl.“

„Tak proč zhmotním sotva dva lístky a padnu vyčerpáním?“ rozpažil Chára ruce. „Proč jiní dokážou hned druhý den vytvořit malý strom? Nechápu to!“

„Dej tomu čas, Cháro. Největší hvězdy jsou ty nejjasnější, ale žijí nejkratším životem,“ povzbuzoval ho mistr.

Dát tomu čas? Kdyby si alespoň Chára nemyslel, že ho pěstováním rostlinek zbytečně neztrácí. „Ano, mistře,“ svěsil hlavu. „Přesně vím, jak mám dát ruce a nohy, i kam přenést váhu. Trénuju to už celej týden. Vůbec nad tím nemusím přemýšlet, soustředím se jen na energii, ale pořád to nejde,“ stěžoval si stále umíněněji.

Gros k němu došel svou plahočivou chůzí. „Tvoříš tady,“ poklepal mu na hrud. „Na všechno ostatní zapomeň.“

„Dobře.“

„A teď to zkus znovu.“

Chára nabral do dlaní základní materiál, rozkročil nohy a povolil kolena. Cítil, jak mu na tělo dopadají sluneční paprsky a dodávají mu energii. Jakmile měl chodidla pevně přimknutá k zemi, nechal Matku přírodu, aby z pár zrněk hlíny stvořila nový život. V rozevřených dlaních se mu choulily dva protáhlé čajové lístky.

„Pokračuj. Dej do toho všechno. Pamatuj, že tvoříš něco neobyčejného.“

Chára soustředil veškerou pozornost na obsah svých rukou. Cítil, jak mu pažemi proudí hutná energie. Dlaně mu téměř hořely. Když je znovu rozevřel, místo dvou lístků měla rostlinka celé tři. Vztekle s ní hodil o zem: „Ale co když nedokážu materializovat rostliny?“

„Jak to myslíš?“ nadzvedly se Grosovy vlasy alespoň o třicet centimetrů. Chára už si zvykl, že z chápajícího učitele se během vteřiny dokázal změnit na běsnící šelmu. „Chceš to snad vzdát?“

„Ne, to není můj styl,“ mluvil Chára co neklidněji, aby ho ještě více nerozdráždil. „Jen mě napadlo... chci říct...“ drbal se v rozježených vlasech černých jako uhel. „Mluvil jste o bytos-tech...“

„Chtěl bys tedy přeskočit rostliny a přejít rovnou na vyvolávání bytostí?“ nadzvedl Gros obočí. Vypadal jako vulkán těsně před tím, než začne chrlit žhavý popel.

„Ano, mistře. Je to možné?“ připadal si Chára najednou neskutečně malý.

„Nemusíme se striktně držet zavedených pravidel,“ přiznal Gros. Chára si v duchu odfoukl, erupce se zatím nekonala. „Ale když ti to nepůjde, vrátíme se zpět k rostlinám, ano?“ podíval se přísně na svého učně. Chvilí to vypadalo, že ho probodne svým špičatým nosem.

Chára jen pokýval určícím obličejem.

„Tak se ukaž,“ prohodil jeho učitel sarkasticky.

Chárovi došlo, že jeho pokusu nedává velké šance na úspěch. Slunce už bylo vysoko nad obzorem, když se postavil doprostřed louky na stejné místo, kde probíhala jeho první hodina. Stébla vysoké trávy se komíhala jako tisíce houslových smyčců v jemném vánku, který alespoň trochu chladil jeho rozpálené tělo. Gros ho několikrát obešel: „Při vyvolávání své bytosti potřebuješ každý kousek sebe. Cítíš konečky prstů na rukou i nohou?“

„Jep.“

„Přenes se do svého těžiště. Přes stehna, lýtka a chodidla se spoj přímo se zemí.“ Chára propnul svaly na nohou, aby se celými chodidly dotýkal chladné země.

„A teď se úplně otevři směrem k nebi, použij své tělo jako hromosvod. Energie tebou projde a poslouží ke zformování tvoji

bytosti. Nikdo dopředu nezná její podobu, ovšem všichni máme pouze jednu, která nás pak provází celým životem.“

Chára cítil, jak jím prochází velké množství energie. Měl problémy, aby ho ten proud nepovalil na zem. Cítil se tak silný.

„Teď přivolej svou bytost: ‚Ze vzduchu se zhmotníš a v něj se nakonec rozplyneš.‘“

„Ze vzduchu se zhmotníš a v něj se nakonec rozplyneš,“ opakoval Chára. Energie proběhla jeho tělem jako blesk, až se mu podlomila kolena. V nejtemnějších zákoutích jeho mysli se cosi zrodilo. Dostávalo to stále jasnější obrysy, dokud ho to málem nerozervalo na kusy.

„Fungovalo to! Vyvolal jsem ho!“ byla jeho první slova, když otevřel oči a zjistil, že leží na zemi.

„Je mi líto,“ utnul jeho nadšení mistr.

„Ale já cítil, jak se moje bytost narodila! Stejně jako tehdy u Kobu!“

„Je mi líto, Cháro,“ pronesl Gros o dost důrazněji. „Selhal jsi, takže se vrátíme zpět k rostlinám.“ Chára by přísahal, že se jeho rty zaškubaly radostí.

„Nenechám si radit od někoho, kdo sám neumí vyvolávat bytosti!“ vyjel po něm Chára. Očekávaná erupce ovšem nenašla. Vulkán nejevil žádné známky aktivity. „Vztekat se ti nepomůže,“ prohlásil mistr klidně. „Nejsi tak dobrý, jak sis myslel. Pro tvoje dobro ti radím, jdi do sebe.“

„Jdi do prdele!“

Další, co si Chára vybavil hned po tom, co se mistrovy vlasů zvedly tak vysoko, že mu málem utrhly hlavu, byla velmistrova pracovna. Byla to krátká schůzka, během které se prakticky nedostal ke slovu. Draifus už vůbec nevypadal tak přátelsky jako při jejich prvním setkání. Tváře měl rudé vzteky: „Učit se tady je privilegium. Takový projev neúčty! Co by na to řekli tví rodiče? Mistr Gros ti chtěl pomoci a ty ses mu takhle odvděčil.“

Není divu, že ti to nejde, když se neumíš ovládat. Už běž a koukej sekat dobrotu. Mám důležitější věci na práci než po tobě křičet.“

Chára si jeho slova nebral příliš k srdci. Vlastně celou dobu přemýšlel o tom, jestli jsou jeho vlasy tak zježené ze vzteku, nebo proto, že si je každých pět vteřin prohrabával. Když vyšel z Chrámu světla, pamatoval si z jejich „rozhovoru“ jen: „Nechtěj, abych tě vyhodil“ a „Musím se teď věnovat lidem, kteří na rozdíl od tebe něco umí.“

„Volal jsi mě?“ objevil se u něj Kobu.

„Myslel jsem, že na mé volání neodpovídáš od té doby, co ti princezna Mona vdechla život,“ odpověděl nasupeně.

„Princezna Mona? Byl jsi to přece ty, ona ti jen pomáhala.“

Muselo to jít ven, Chára už to v sobě držel moc dlouho: „Najednou materializaci rozumíš, jo? Já zhmotňuju od malička a nemají tady o mě ani z poloviny takovej zájem jako o tebe!“ vyrazil k lesu.

Kobu kráčet v těsném závěsu za ním: „Ty se pořád nedokážeš smířit s tím, že už nejsem tvým stínem, je to tak?“

„Neříkej, že sis toho konečně všimnul, ty plechová hubo!“ Hned jak to Chára dořekl, uvědomil si, že tak svého kamaráda ještě nikdy nenazval. Bylo mu to líto, ale zároveň ho to ještě více naštvalo.

„Je ti už čtrnáct, měl by ses podle toho začít chovat.“

„Že to říkáš zrovna ty. Kolik je tobě? Tři měsíce?!“

„Chci ti jen pomoci,“ kryl si Kobu hlavu, aby ho nepraštily větve vystřelující jedna za druhou.

„No to mě podrž!“ otočil se na něj konečně Chára. „Takže velkej a úžasnej Kobu přišel domluvit svému neschopnému kamarádovi,“ kopl do něj.

„Chci ti jen pomoci.“

„Jestli mi chceš pomoci, tak mě nech na pokoji.“

„Jen jsem si o tom s tebou chtěl promluvit.“

„Myslel jsem, že jsi můj kámoš, ne můj psycholog,“ začal Chára šplhat na strom.

Kobu chtěl ještě něco říct, ale došlo mu, že by to bylo stejně zbytečné jako předešlé pokusy.

Chára se zastavil až na vrcholku nejvyššího stromu. Srdce mu bilo jako o život. Jakmile znovu nabral dech, rozhlédl se kolem. Na jedné straně bylo náměstí, z jehož středu vyrůstal Chrám světla, na druhé jezero. Bylo rozhodně větší než při pohledu z Jižní soutěsky. „Kdyby se mi dařilo v materializaci, všechno by bylo úplně jinak. Vypadám jako neschopný idiot, kterej je všem pro smích!“ byl naštvaný jako ještě nikdy. „Však já vám ještě ukážu. Až vyvolám svou bytost, celý údolí mi bude ležet u nohou.“

Chára seděl v zahradách pod Chrámem světla, bezděčně si pohrával s náramkem, který dostal od sestry, a přemýšlel, co přesně se stalo. Pamatoval si jen útržky. Společnost mu dělali neúnavní cvrčci. Povrch nejbližší stěny fungoval jako jedno velké zrcadlo, v němž se právě odrazil ten nejkrásnější západ slunce, jaký kdy viděl. Odražené i přirozené světlo dopadalo přímo na kruhovou zahradu vybudovanou tři metry nad zemí, takže všechny stromy vypadaly, jako kdyby byly samy zdrojem světla. Vlasy spleené sazemi, obličej černý od kouře, opřel si lokty o kolena: „Pamatuju si jen, jak jsem přišel na mýtinu, a pak až velmistrovu pracovnu. Jenže co se dělo mezitím?“ Jedno mu bylo jasné: „Tohle je zaručeně ten poslední západ slunce, kterej tady sleduju.“ Zul si boty. Stejně jako pobyt v Zigadě, nebyly nic pro něj. „Jak rychle se z mého největšího daru stalo mé nejhorší prokletí?“ přemítal nad Draifusovými slovy. Pokus znovu vyvolat jeho bytost tentokrát neskončil jen pádem na zem. „Byl to špatnej nápad,“ sledoval ohořelý rukáv.

Z přemýšlení nad tím, jak moc to pokazil, ho vytrhla až slova neznámého chlapce. „Páni, to byl ohňostroj,“ promluvil na jeho vzezření nezvykle hlubokým hlasem. Byl hubené postavy, měl světlé rozčuchané vlasy a bledé paže i nohy, které byly po-seté ještě bledšími jizvami.

„Hm,“ přivítal ho Chára. „Přišel sis kopnout do mrtvoly?“ mumlal, že mu skoro nebylo rozumět.

„Ještě žiješ, nebylo by to ono,“ neskrýval nečekaný host dobrou náladu. „Jsem Naté. Těší mě.“

„Jep,“ odpověděl Chára sklesle. „Mě netěší.“

„Většinou lidem tady se nikdy nepodařilo velmistra Draifuse vytočit,“ přimhouřil spiklenecky oči. „A tobě se to povedlo hned dvakrát v jeden den.“

„Vohou. Aspoň v něčem jsem dobřej,“ pořád cítil v krku pachů štíplavého kouře. „Tyhle zprávy se tady šíří rychle, co?“

„Rychlostí světla. Než jsi dopadl na zem, všichni už o tom věděli,“ smál se Naté od ucha k uchu. „Myslím, že tě doopravdy nechce vyhodit,“ zvažněl.

„Odejdu raději sám, hned zítra ráno,“ zvedl Chára konečně hlavu, aby si pořádně prohlédl svého společníka. Tváře měl začmuzené stejně jako on. Nejspíše pomáhal hasit potom, co Cháru odvedli k velmistrovi. „Nestalo se nikomu nic?“

„Naštěstí ne, jen jsi zdevastoval pořádný kus lesa. Už nikdy nematerializuj, když jsi naštvanej. A už vůbec nikdy, když jsi tak moc naštvanej,“ rozesmál se Naté.

„Jen se bav na můj účet,“ pomyslel si Chára. Chtěl, aby každý znal jeho jméno, jenže rozhodně ne takhle. Ještě nikdy se necítil tak trapně. „Neměl jsem tady chodit.“ Těšil se, až někde začne od začátku. Hlavně, aby to bylo co nejdál odsud. V pohledu každého tady viděl jen svou porážku. V pohledu každého, až na toho podivína, který na něj teď civěl a nic neříkal.

Přestože ho Chára vůbec neznal, nebo možná právě proto, svěřil se mu: „Snažil jsem se jen vyvolat svou bytost. Z druhého

pokusu si vůbec nic nepamatuju,“ přiznal se. „Ale jsem si jistě, že když jsem ji vyvolával s mistrem Grosem, tak se to podařilo. Jen se z nějakého důvodu nezhmotnila. Nikdo mi to nevěří.“

„Já ti věřím,“ smál se Naté očima. „Není to nic těžkého, když si uvědomíš, žeš oživil robota. A teď si děláš starosti s vyvoláním bytosti? Děláš si ze mě srandu?“

„Díky za důvěru,“ zabručel Chára.

„A šel jsi z vrchu dolů, nebo zezdola nahoru?“

„Co?“ svažtil čelo Chára.

„Nechci tě nudit přednáškou o energiích, když tak mě zastav. Pravdou je, že zdejší mistři nemají tak úplně jasno v tom, jestli existuje rozdíl při vyvolávání různých typů bytostí.“

„A existuje?“

„Zemská energie je temnější, proto ji někteří neuznávají. Je podle nich nečistá.“

„Zemská?“

„Energie země,“ vysvětloval Naté, ale podle Chárova výrazu se mu to moc nedařilo. „Spousta mistrů se jí bojí. Mluví jen o jedné energii. O té, kterou čerpáš z nebes. Vedou dlouholeté spory s mistrem Loté, který tvrdí, že pokud vyvoláváš vzdušnou a vodní bytost, měl bys směřovat energii od hlavy k nohám, ale u zemských a ohnivých bytostí je to přesně naopak.“

„Ohnivých?“

„Nejznámější je červená hydra.“

„Dělal jsem to podle Grose. Odshora dolů,“ popisoval Chára. „Takže proto se mi to nepovedlo?“

Naté jen pokrčil rameny.

„Myslíš, že bych tady měl zůstat?“

„To se ptáš toho pravého,“ povzdechl si Naté. „Sám nevím, jestli jsem na správném místě,“ hladil si jizvu na pravém rameni, zatímco sledoval stěnu chrámu odrážející červánky.

Bylo pozdě v noci, když vyšla Satmé. Mrazivé měsíční paprsky ozářily listy stromů, rozkvetlé louky i neklidnou hladinu jezera. Ve dne působilo údolí živým, bezstarostným dojmem, ale teď ztichlo, stíny zahalily vše do stejného odstínu šedi a ve vzduchu bylo cítit záhadnou temnotu. Chára pozoroval jezero, které při úplňku působilo obzvlášť zlověstným dojmem. Přesto, že byl tady nahoře, daleko od něj, měl pocit, jako by stál přímo nad ním. Ať už to dopadne jakkoliv, věděl, že je to jeho poslední pokus. Záměrně si vybral dobu, kdy už všichni spali, aby ho nikdo nerušil. Zahřmělo. Jasná noční obloha se rychle zatahovala. Široké mraky zahalily i Satmé a vytěsňovaly poslední hvězdy, stejně jako se po divadelní hře spouští opona. Jenže Chárovo velkolepé představení teprve začínalo. Přicházející bouře byla ideální příležitostí, případná exploze se totiž ztratí v hromobití. Déšť v údolí přicházel rychle, než se dostal na místo, byl promočený do poslední nitky.

Vybral si stejnou část lesa, kterou dnes zdevastoval. „Kdyby to nevyšlo, aspoň už nic dalšího nezničím,“ vydal se mezi ohořelé kmeny. Stoupl si doprostřed kruhu opoloměru deseti metrů. Stromy kolem byly vyrvané i s kořeny, které se natahovaly k černočernému nebi. Zvedl se natolik silný vítr, že servával z větví listy. Les byl stejně neklidný jako bosý chlapec v modrém tričku a kraťasech.

Pořádně se rozkročil a postavil na celou plochu chodidel. Zabořil se do bláta, ovšem bylo to nezbytné, aby navázal co nejpevnější spojení se zemí. Všude byla tma. Jediné, co viděl, byly siluety vyvrácených stromů kolem něj. „Jdeme na to,“ zvedl ruce k nebi. Cítil, jak jím prochází energie, ale tentokrát se jí nesnažil nijak usměrňovat. Bylo to nesmírně vzrušující a zároveň tak děsivé. Všiml si brnění v chodidlech i toho, jak mu pomalu přecházelo do kolen. „Naté měl pravdu.“ Série blesků teď osvětlila noční oblohu. Brnění sílilo, přes stehna a břicho mu přešlo až do hrudi. Chára cítil, jak se mu žíly plní zlobou a rozvádí ji do celého těla.

Ozářil ho oslepující záblesk a málem mu praskly bubínky. Tohle bylo zatraceně blízko. V životě nezažil takovou hrůzu. „Co to dělám?!“

Větve praskaly pod náporem silného větru, vzduchem létalo listí a na obloze se jako při ohňostroji střídal jeden blesk za druhým. Jako by ožil samotný les, kořeny vyvrácených stromů se po Chárovi sápany, aby ho objaly a zlámaly mu každou kost v těle. Hrůzou málem nedýchal, ale musel to dokončit. Zabořil se až po kotníky do bahna. Plíce se mu stáhly, jako kdyby z nich někdo naráz vysál všechn vzduch.

„Teď, nebo nikdy.“

Pravou nohu ukročil vzad, hutná zemská energie se mu v tu chvíli vytlačila až do krku. Sevření lesa ještě zesílilo, zatočila se mu hlava, až málem omdlel. Před zavřenýma očima uviděl rozmazané obrysy, které ho nesmírně vyděsily. „Co to sakra...?“ Bylo obtížné udržet nohy u země. Mezi energií, která se tlačila zdola, a oblohou, jež se k němu prověsila jako baldachýn, takže začínala hned nad jeho temenem, zbývalo poslední malé místo. Jediná myšlenka. Zařal ruce v pěst a vši silou jimi o sebe třískl: „Ze země povstaneš a do země se opět vrátíš!“

Na malinký okamžik se Chára stal všemohoucím stvořitelem. Nikde nekončil, ani nezačínal. Vteřinu nato doslova vyletěl do vzduchu a dopadl na zem o pět metrů dál. Nevěděl, jak dlouho byl mimo, ale probudila ho až rána srovnatelná s nárazem meteoritu. Země se otřásala, jako kdyby měla za chvíli puknout. Stromy kolem padaly k zemi jako párátko. Sesypaly se stejně rychle jako Chárův plán maskovat vyvolávání v bouři. Hromy vedle tohohle zněly jako házení kamenů do vody. Dunění, které se rozléhalo po celém údolí, doplňoval povyk lesních živočichů, kteří opouštěli oblast, jak nejrychleji mohli. Na nohou musí být i celý Hlavní tábor, ale vzhledem k tomu, že než se sem kdokoliv z nich dostane, bude Chára už dávno po smrti, nedělal si se svou reputací nadále starosti. „Co jsem to udělal?!“

Pod rozbouřenou oblohou viděl jen temnou siluetu zvedající se nad linii lesa. „Ať je to jenom noční můra, ať je to jenom noční můra.“ Bylo to vysoké alespoň třicet metrů. Věděl, že jakmile tomu dojdou stromy, bude další na řadě. Široký kmen mu teď proletěl pár metrů nad hlavou, vyčnívající větev ho srazila k zemi. Zakřičel bolestí. Nastalo ticho. „Kam se to podělo?!“ Přesně toho se děsil nejvíce. „Dívá se to mým směrem,“ zalapal po dechu. Jako by monstrum špicovalo uši a snažilo se... „Ne, ne, ne!“ otočilo to gigantickou hlavu přímo na něj. Jako kdyby to přes všechn ten chaos přesně vědělo, kde leží. Mohutná ramena rozzuřeného obra vyvracela zbývající stromy, jak se k němu blížil. Razil si cestu lesem podobně jako tornádo a za ním zůstávala jen spoušť. Tlusté nohy drtily jeden spadlý kmen za druhým. Dlouhé paže metaly zbytky rozervaných stromů stovky metrů daleko. „Zašlápne mě, rozdrťí v obřích dlaních nebo jen roztrhne vejpůl?“

Stál přímo nad ním. Blesk osvítil jeho hrbolaté mechem porostlé tělo. Vypadalo pevné, jako z kamene. Na širokých ramenou, která od sebe dělilo dobrých deset metrů, seděla hlava velká jako dům.

„Hliněný obr,“ pronesl se svráštěným čelem velmistr Draifus stojící opodál. Přenesl se sem s několika dalšími mistry hned potom, co je vzbudil ten strašlivý rámus.

„Je to mnohem horší, než jsem čekal. Musíme to zarazit, než ho rozmáčkne jako žábu,“ vydal se tam jako první Gros.

„Ne! On to zvládne!“ zastavil ho velmistr.

Chára dostal nápad. „Je to přece moje bytost.“ Pomyslel na to, aby se obr posadil, ale ten namísto toho zařval a odběhl do lesa. Z poloviny nahluchlý Chára si oddechl: „Je pryč.“ Jenže ne na dlouho. Země se rozechvívala stále více, jak stotunový drobek běžel zase zpátky. Když udělal poslední krok, Chára celý nadskočil a tento večer už poněkolkáté bolestivě dopadl na zem. Jeho výtvar si jen skočil pro hračku – dobrých patnáct

metrů dlouhou kládu. Chára si domyslel několik dalších způsobů, které má obr na výběr, aby ho zamordoval, a začal couvat. Jako kdyby se něčemu takovému dalo utéct. Netušil, kde se to v něm vzalo, ale zakřičel z plných plic: „Jsi moje bytost a budeš mě poslouchat!“ Ovšem to neměl dělat. Obr to jen rozzuřilo. Máchal kolem sebe kmenem jako nepřítel. Brzo se napřáhne, aby Cháru zabil.

Velmistr Draifus si stál pevně za svým. „Ne! Nesmíme zasahovat,“ znovu zadržel své mistry.

Při svém záchvatu srazil několik dalších stromů. Jeden z nich začal padat přímo na Cháru. Zavřel oči a rukou si kryl hlavu. Na tohle se dívat rozhodně nemusel. V tom rámusu téměř zanikl jeho zoufalý výkřik: „Pomoz mi, prosím!“

S největším strachem, jaký Chára kdy zažil, dal pomalu ruku dolů. Hned nad jeho hlavou visel ve vzduchu obrovský kmen. Stejně obrovská ruka ho teď položila k jeho nohám. Obr zařval tak, že mu praskl levý bubínek, sklonil k němu hlavu a k překvapení všech zamručel. Další blesk odhalil jeho tvář, na níž se zračil o dost klidnější výraz než předtím. „Úf,“ oddechlo si několik lidí současně, velmistr Draifus začal znovu dýchat a Chára se při té příležitosti sesunul k zemi. Tak pokorně, jak byl jen schopný, požádal svou bytost: „Chasúfe, posadíš se, prosím?“

Všude byla tma, takže Chára se mohl jen domnívat, co se děje. Když nadskočil tak vysoko, až si při dopadu narazil kostrč, došlo mu, že se obr právě posadil. Seděli naproti sobě, Chára byl od hlavy až k patě od bláta a celý se třásl. Les konečně utichl. Dešťové kapky dopadaly na obrova ramena a tříštily se o ně, jako kdyby byla z kamene. Z lesa se ozvalo: „Myslím, že teď už si budete rozumět.“ Byl to velmistr Draifus. Zprvu to vypadalo, že v ruce drží pochodeň, ale světlo vycházelo přímo z jeho dlaně. Obr ho přivítal takovým řevem, až ho to málem povolilo, načež se zapřel rukama do země, aby vstal. „Ne!“ zděsil se Chára. Byl rád, že dnešní noc ustál v jednom kuse a nehodlal

na tom nic měnit. „To je v pořádku,“ zažehnal blížící se katastrofu. „Je to přítel.“ Energetická pochodně konečně odhalila obrovu tvář, jež svým rozpraskaným povrchem připomínala vyprahlou zem. Místo uší v ní zely dvě díry, uprostřed se vzdouvaly nozdry a nad nimi seděl pár černých očí upírajících se na svého pána. Chasúf se přestal mračit a přátelsky na velmistra zafuněl, takže byl rázem celý od bláta stejně jako Chára.

„Za tohle mě určitě vyhodíte,“ vyschlo Chárovi v krku při pohledu na tu spoušť.

Draifus, ze kterého ještě odkapávaly hroudy bahna, si otřel alespoň oči: „Blázníš? A kde jinde by ses ho naučil zvládat? Mám ovšem jedinou podmínku,“ významně se na Cháru podíval. „Dokud neřeknu jinak, budeš ho vyvolávat jen v přítomnosti mistra Rodoka.“ Cháru jeho reakce překvapila. Nejspíš velmistra viděl celou dobu jinak, než jaký byl doopravdy. „Musíš hned na ošetřovnu,“ posvítíl na krvavé šrámy po celém jeho těle.

To už se sem odvážili i ostatní mistři a v závěsu za nimi Naté. „Páni,“ otíral si mokré vlasy z očí. „Netušil jsem, že někdo může vyvolat něco tak obrovského.“

„Takhle to dopadne, když přijímáte odrostlé děti,“ stěžovala si postarší mistryně.

„Hmmm... síla zrozená z hlíny. Zajímavé,“ mumlal si pro sebe Loté.

„S rostlinkama mi to nikdy moc nešlo, ale tohle prostě miluju,“ neskrýval nadšení Chára. Chasúf nemohl jinak než radovat se s ním. Vítězoslavně zvedl ruce a přitom povalil další strom. Mistr Gros, který si právě ždímal vlasy, si hlasitě povzdechl. „Ukáže mi někdo, jak ho odvolat, nebo si ho mám vzít s sebou do vesnice?“

Naté, který před pár minutami oznámil mistru Lotému, že ráno odchází zpátky do Ubronis, uznale zahvzdnu: „Když tady tenhle frajer zůstane, tak já taky! Jdu si zase vybalit.“

7.

SIFIKRONŮV DAR

Cesta sem trvala necelé dva dny, ale Lajla z ní měla tolik zážitků, jako by trvala celé týdny. „A to je teprve začátek,“ sundala si těžký batoh a zadívala se na srdce Lár Geal. „Jedním slovem dokonalé.“ Vidět ho v simulaci je jedna věc, ovšem stát v jeho stínu a sledovat, jak se pod ním procházejí lidé, je něco úplně jiného. Z visutých zahrad vyrůstalo dvanáct věží. Přestože každá z nich byla úplně jiná, dohromady tvořily dokonalý celek. Stavba vystihovala vše, co dosud Lajla o údolí věděla – nepopsatelně krásné, tradiční i pokrokové, zábavné i budící nesmírnou úctu. Stejně jako byl pestrobarevný Lár Geal, byli různorodí i jeho obyvatelé. Krom toho, že tady byly děti od osmi do osmnácti let, mísili se mezi nimi zástupci snad všech národů. Nejinak tomu bylo i s oblečením. Nosily se tady sukně, šortky, zvonové kalhoty, legíny, aladinky, zahradníky, pláště, tílka, šátky, sárí, dokonce i plavky. „Chybí tady už jen bederní rouška,“ pousmála se. Při pohledu na snědou dívku v dlouhé sukni se Lajla neubránila představě, jak se v ní snaží udělat pozici stromu.

Vydala se přes náměstí porostlé tou nejměkčí trávou, jakou kdy viděla. Její modré vlasy se v jemném vánku hnaly za ní. Nemohla si nevšimnout, že se po ní otáčel jeden kluk za druhým. Její modrozelené oči, roztomilý nos, jasně růžové rty i perfektně stavěné tělo byly zárukou toho, že tady rozhodně nebude mít nouzi o nápadníky. Lajlino srdce ovšem patřilo jedinému. Někomu, kdo byl stejně jako všichni, na kterých jí záleželo, tisíce kilometrů odsud. Najednou se cítila tak unavená. Ozvala se ztuhlá záda, rozbolavěné nohy i spálený obličej. Jako kdyby toho

nebylo málo, škrábalo ji i v krku. „Co dělá uprostřed náměstí ta kláda?“ vydala se ke skupince dětí, která ji obklopovala.

„Včera to tady ještě nebylo. Jak se to sem dostalo?“ valil oči kluk s rezavými vlasy.

„Vím, jak to bylo,“ chlubil se jeho kamarád. Šlápl na dva metry široký kmen, jako kdyby to byl on, kdo ho sem donesl.

„Musí vážit aspoň dvě stě kilo. Tak už nám to vyklop, balóne.“

Thlustý kluk si založil ruce na hrudi s výrazem teď-už-vám-to-neřeknu. Přece si nenechá takhle nadávat. „Tak dobře,“ otočil, když se jeho parta vydala na odchod. „Prý to sem hodilo to monstrum, co včera zpusťošilo Olandský les,“ ukázal na kopec vzdálený aspoň kilometr. Jeho jižní strana vypadala jako po přehnutí tornáda.

„Nevěřím ti,“ přeskočil zrzkovi hlas. „Právě sis to vymyslel.“ Při pohledu na odlehlý pahorek s ním Lajla nemohla jinak než souhlasit.

„Tentokrát má Hadrik pravdu,“ rozsoudila je podivně zakloněná mladá žena. „Byl to hliněný obr, velmi vzácná a nebezpečná bytost. Můžete ho vidět dnes v Aréně.“ Tahle informace změnila zrzkovi a jeho partě celý den. Lajla odhadovala, že o tom do večera nepřestanou vykládat všem, které potkají.

„Jsem Kerša. Ty musíš být Lajla,“ hladila se žena po bříše. „Těší mě.“

Lajla byla natolik unavená, že si až teď všimla, že je těhotná. „Ráda vás poznávám. Vás oba,“ zavtipkovala.

„Vezmu tě do tvého doupěte. Můžeš si tam dát horkou koupel.“

„Spíš bych potřebovala trochu zchladit. Je tady na mě až moc teplo.“

„Dej tomu pár dnů,“ usmála se nastávající maminka. „Až se trochu prospíš, ukážu ti, jak to tady chodí.“

– kombinaci sladkého a ostrého připomínající koření. „Už jsem na tu vzpomínku málem zapomněla,“ zavřela Lajla oči. Seděla na kuchyňské lince a máma pekla cukroví. Rozhodla se jít směrem, odkud vůně přicházela. Sešla ze stezky a kráčela podél břehu dál na východ temným hájem porostlým ratanovou vrbou a hláholem. Když se z něj zanedlouho vynořila, rozprostřel se před ní dechberoucí pohled. „Kroinosi na nebi!“ Našla to, co hledala. Nad rozbouřenou hladinou se v dáli vypínali černí obři, jako by objímali celé údolí. Husté lesy pod nimi přikrývaly krajinu jako peřina. Čekaly na první sluneční paprsky, aby se pak rozezpívaly do těch nejnádhernějších tónů. Bylo tady všechno – statné torájské duby, vznešené emeridy, dokonce i vzácné Amidiny vlasy. Ať už byla panenská příroda v Protorii sebekrásnější, s tímhle se rovnat nemohla. Z každého kousku zdejší krajiny vyvěral život. „Jak to, že jsem si toho včera nevšimla?“ zvlhly jí oči.

Posadila se na trávu pár metrů nad kamenitým břehem. Hebká stébla ji při cvičení lechtala na nohou. Začala jako vždy pozici Stromu. Rozkročila nohy a natáhla ruce k nebi, které už se barvilo do modra. Cítla, jak se jí uvolňují zádové svaly. „Co asi dělá Erlin? Chybí mi.“ S hlubokým výdechem pozici několikrát zopakovala. Měla pocit, jako kdyby okolní stromy dýchaly s ní. „Tohle místo mě nepřestává překvapovat.“ Namalovala rukama Malého ještěra a pustila se do protahování nohou. Doslova cítila, jak z nich opadávaly desítky kilometrů nachozené v posledních dnech.

Švitoření ptáků bylo stále hlasitější. Hladina jezera se rozhořela v záplavě prvních slunečních paprsků. Denní hvězda vískala listy v korunách stromů, které se k ní natahovaly jako slepá mláďata, aby nasály co nejvíce životadárné energie. „To je nádhera,“ přešla Lajla pomalu do pozice Motýla, aby ulevila ztuhlým trapézům. Propnula hrud a zhluboka se nadechla, aby procvičila i břišní svaly. „Úf,“ zadýchala se. Doma byla zvyklá cvičit každý den, ale během cesty na to nebyl čas. „Najdu tady

Po cvičení Lajle vyhládlo, takže zamířila do jídelny, která byla na dohled od chrámu. Dalo se do ní vejít ze všech stran. Po celém obvodu byly prosklené dveře, za nimiž hned začínaly barevné stoly. S dovolením si přisedla k jednomu z nich, kde už probíhala živá debata.

„Podařilo se mu vyvolat obrovského hliněného obra,“ zakousl se kudrnatý chlapec do koláče.

„Obr je sám o sobě dost velkej, nemyslíš?“ odvětila mu dívka se zalepeným okem.

„Jo, ale tenhle byl velkej i na obra. Hlava mu sahala do výše stromů,“ dal si další sousto. „Mrzí mě, že neumím vyvolávat.“

„Každý jsme přece dobrý v něčem jiném,“ vmísila se Lajla do hovoru. „Co umíš ty?“ Klučina zavřel oči, načež se z lupínků na jejím talíři začalo kouřit. „A co ty?“ zeptala se holčičky s páskou přes obličej. Jídlna potemněla, jako by se blížila bouře. Po zdech místnosti se táhly zlověstné stíny, když se dívka zhluboka nadechla a vtáhla do sebe poslední zbytky světla. Sítnice jí žhnula, jako kdyby se právě proměnila v miniaturní slunce. Zamrkala a do jídelny se stejně rychle vrátil sluneční svit. „Neumím to ještě úplně ovládat,“ ukázala na přikryté oko.

Při cestě na svou první lekci zvolila Lajla raději stín stromů. Jak se k ní blížila, začínala zeď táhnoucí se podél kopce dostávat jasnější obrysy. Kerša už tam na ni čekala. Dnes jí to moc slušelo. V kaštanových vlasech měla květinu z nedaleké louky. S její krásou ostře kontrastovala Gernerova zeď, která vypadala z blízka o dost žalostněji než z dálky. Některé kusy kamenů na ní držely jen silou vůle a nebyl metr, který by nekřížila hluboká trhlina.

Než začaly, udělala mistryni krátkou masáž, aby ulevila její přetížené páteři. Lajla milovala doteky, objímání bylo u nich doma stejně časté jako mluvení. Přes krk, trapézy a mezilopatkové svaly se dostala až k nesmírně ztuhlým bedrům. Mezitím si povídaly. Lajla se mimo jiné dozvěděla, že Keršin manžel má na starosti zdejší ovocné sady, i to, že malé příšerky, které viděla

dnes ráno, se jmenují Šidi. Po krátké ukázce Lajliných schopností se Kerša s její pomocí postavila: „Při materializaci spoléháš na intuici, to je dobře. Jakmile vypilujeme tvoji techniku, půjdeš mezi čekatele.“

„Tak a jsme tady všichni,“ zahájila hodinu mistryně. „Máme tady tři nováčky, zahrajeme si seznamovací hru.“

Většina dětí, které byly o dost mladší než Lajla, radostně pokývala hlavou. Dva kluci, už od pohledu raubíři, jen znuděně zívli. Po kolečku, kde všichni popsali, co umí, jim Kerša rozdala šátky. „Zavažte si je kolem očí. I vy dva,“ zvýšila hlas na dva výlupky šťourající se v nose. „Od teď nesmíte mluvit. Anu, ty zatím nepoužívej svoji schopnost, ano?“ Vysoký hubený kluk přikývl. Lajle se moc líbil jeho upřímný obličej. Chvíli na něj koukala, než zčervenel.

„Teď se všichni otočte několikrát dokola a udělejte dva kroky. To je ono,“ naváděla je Kerša. „Snažte se najít partnera do dvojice.“ Kerša nenechala nic náhodě a dva nerozlučné kamarády, kteří si právě padli do náruče, od sebe odtrhla. „Zkuste pomocí hmatu zjistit, o koho jde.“ Podle delších vlnitých vlasů Lajla tipovala, že by to mohl být Anu. „Tak,“ oddechla si Kerša. „Všichni víte, co umí ostatní. Aniž byste promluvili jediné slovo, pomocí svých schopností něco vytvořte.“

Pokud byl jejím partnerem Anu, uměl procítit prostor kolem sebe a určit polohu i energii živých předmětů. Lajla se s ním pomocí prstů snažila domluvit. „Zvláštní,“ cítila, jak se vedle ní vznáší bytost. Nebyla odsud, jediné, co musí udělat, je přenést ji sem. Upnula na ni veškerou pozornost a obtáhla její obrys myšlenkou. Než ji přenesla, požádala o svolení. Souhlasila.

„Můžete si sundat šátky,“ smála se Kerša. Lajla si chvilku zvykala na intenzivní sluneční světlo. Jakmile se pořádně rozhlédla, nestačila se divit. Přímo vedle její ruky se vznášela metrová vážka.